พระองค์โสมสวลี

(แบบ ค.)

หมายรับสั่งที่ ๓๓๓๐๘ สำนักพระราชวัง

๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

พระราชทานเพลิงศพ พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) อดีตเจ้าคณะตำบลเหล่าเสือโก้ก และเจ้าอาวาสวัดบูรพา ณ เมรุวัดบูรพา อำเภอเมืองอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

วันเสาร์ที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ เวลา ๑๖.๐๐ น. พระราชทานเพลิง.

ทองห่อ/พิมพ์/ /ทาน.

วัน	หน้าที่ พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) เพื่อทราบ ติดต่อขอรับหีบเพลิงพระราชทานที่กองพระราชพิธี สำนักพระราชวัง ไปปฏิบัติ เจ้าภาพไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอย่างใดทั้งสิ้น.

ทั้งนี้ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่ง โดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม พระราชทานเพลิงศพ พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) ซึ่งนับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าล้นกระหม่อม เป็นเกียรติอันสูงสุดแก่ผู้วายชนม์ และวงศ์ตระกูลอย่างหาที่สุดมิได้

หากความทราบโดยญาณวิถีถึงดวงวิญญาณของ พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) ได้ด้วยประการใดในสัมปรายภพ คงจะมีความปลาบปลื้มซาบซึ้งเป็นล้นพ้น ในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้รับพระราชทานเกียรติยศอันสูงยิ่งในวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

ข้าพระพุทธเจ้าในนามเจ้าภาพจัดงาน ขอพระราชทานพระบรมราชวโรกาสกราบถวายบังคมแทบเบื้องพระยุคลบาททั้งหลายทั้งปวง ด้วยความสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ และจะเทิดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม เป็นสรรพศิริมงคลแก่ข้าพระพุทธเจ้า และวงศ์ตระกูลตลอดไป

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า
ในนามเจ้าภาพจัดงาน

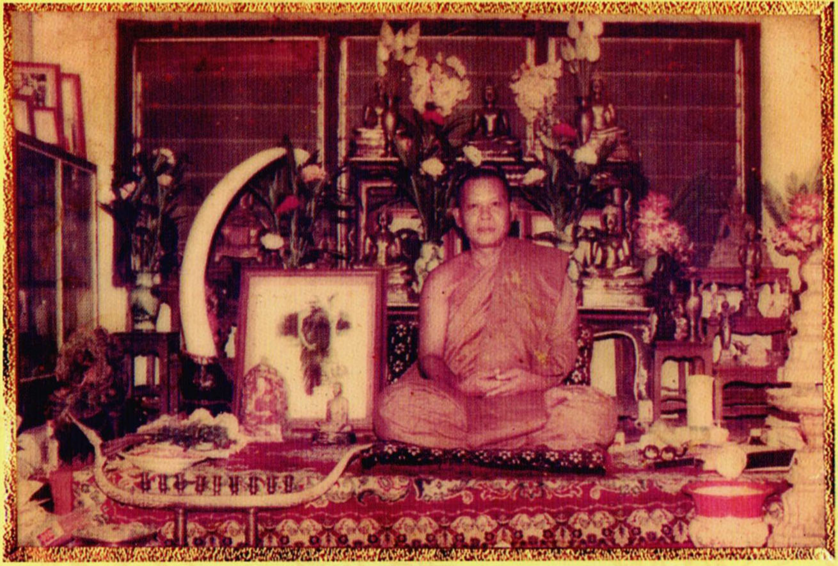
ที่ระลึกงานพระราชทานเพลิงศพ

พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)

อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพา
อดีตเจ้าคณะตำบลเหล่าเสือโก้ก (ธ)

ณ เมรุพิเศษวัดบูรพา อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

วันที่ ๑๔ - ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๐

พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)

อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพา
อดีตเจ้าคณะตำบลเหล่าเสือโก้ก

ชาตะ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๗

มรณภาพ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๙

รวมอายุ ๗๓ ปี ๕๓ พรรษา

ประกาศ
ตราตั้งสมณศักดิ์
"พระครูอมรวิสุทธิ์"
เทียบเจ้าคณะอำเภอชั้นเอก

ธรรมนุสรณ์

พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพา และอดีตเจ้าคณะตำบลเหล่าเสือโก้ก ท่านเป็นผู้มุ่งมั่นในการพัฒนาวัดอย่างจริงจัง ตลอดจนชุมชนต่าง ๆ ใกล้เคียง ต่างอำเภอให้มีความเจริญ ทั้งด้านจิตใจ คุณธรรม และวัตถุศาสนสถานไปพร้อม ๆกัน มีศิษยานุศิษย์ในวัดสาขาต่าง ๆเป็นจำนวนมาก ท่านซึ่งเป็นพระผู้มีปฏิปทาน่าเลื่อมใสสร้างอยู่ในจิตใจของศิษย์ทุกคน และเป็นกำลังสำคัญของคณะสงฆ์รูปหนึ่งของจังหวัดอุบลราชธานี

พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) เป็นพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ มีความตั้งมั่นในการบำเพ็ญธรรมกัมมัฏฐาน มีความสันโดษ ยึดถือเอาข้อวัตรปฏิบัติตามบูรพาจารย์ของท่าน คือ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต, หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล, หลวงปู่สีทา ชยเสโน, หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม, หลวงปู่ลี ธัมมธโล, และหลวงพ่อพุธ ฐานิโย เป็นต้น โดยท่านได้หล่อรูปปั้นเหมือนองค์จริงของพระอาจารย์ทั้ง ๕ ไว้ในวิหารหลังเก่า ๆ เป็นที่สักการะบูชา และเป็นประธานนำศรัทธาศิษยานุศิษย์ ทายกทายิกา สาธุชนทั้งหลายสร้างวิหารหลังใหญ่ใช้งบประมาณ 50 ล้านบาท เพื่อประดิษฐานพระพุทธประทาน และรูปเหมือน 5 บูรพาจารย์ ไว้เป็นอนุสรณ์ แต่ยังไม่สำเร็จตามประสงค์ เพราะเหตุสงสารวัฏสัจจธรรมของสังขาร ท่านได้ถึงแก่มรณภาพที่สถานที่ภูเขาสูงตระหง่านที่เยือกเย็น คงเหลือไว้แต่อนุสรณ์คุณธรรมความดีที่ฝากไว้กับโลก ศิษยานุศิษย์ สาธุชนทั้งหลายให้พิจารณาตามสัจจธรรมความจริงหนีไม่พ้น

ขออานิสงส์อันประเสริฐที่ท่านพระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) ได้สร้างสมมาโดยตลอดจงเป็นพลวปัจจัยหนุน นำวิญญาณของท่านสู่ที่สุคติใน แดนทิพย์ แดนธรรม สัมปรายภพเบื้องหน้านั้นเทอญ.

พระราชธรรมโกศล

พระราชธรรมโกศล
เจ้าคณะจังหวัดอุบลราชธานี (ธ)

คติธรรมแห่งชีวิต

ตอนเย็นของวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๙ ได้ทราบข่าวการมรณภาพของหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพา อาตมาภาพแทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน เพราะเมื่อไม่นานมานี้ จังหวัดอุบลราชธานีก็พึ่งสูญเสียพระมหาเถระชั้นผู้ใหญ่รูปหนึ่ง ไปเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๙ คือ พระรัตนมงคลมุนี อดีตเจ้าอาวาสวัดสุปัฏนารามวรวิหาร

พอได้ทราบข่าว ก็รู้สึกเศร้าใจในการจากไปของหลวงพ่อพระครู-อมรวิสุทธิ์ และเมื่อได้ทราบรายละเอียดว่า ท่านมรณภาพบนภูเขาในเขตอำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ก็ทำให้ย้อนรำลึกถึงเรื่องราวในอดีต ที่อาตมาภาพได้รู้จักคุ้นเคยกับหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ มาบ้าง

หลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ เป็นพระมหาเถระชั้นผู้ใหญ่รูปหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งพระมหาเถระที่เป็นสหธรรมิกรุ่นราวคราวเดียวกันกับท่าน มี ๔ รูป คือ พระครูปทุมธรรมภาณ วัดบ้านท่าบ่อ, พระรัตนมงคลมุนี วัดสุปัฏนารามวรวิหาร, พระครูสุทัศโนบล วัดสุทัศนาราม และพระครูอมรวิสุทธิ์ วัดบูรพา พระมหาเถระทั้ง ๔ รูปนี้ เป็นสหธรรมิกที่สนิทกันมาก ครั้งใดที่ได้อยู่พร้อมหน้ากัน มักจะมี "ธรรมะบันเทิง" ให้ลูกศิษย์ได้สรวลเสเฮฮา และได้คติธรรมไปพร้อม ๆ กันเสมอ

ด้วยอุปนิสัย การเป็นคนมีอารมณ์ขัน อารมณ์ดี คุยสนุกของหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธ์ ทำให้ใครก็ตามที่ได้สนทนากับท่าน มีความเพลิดเพลิน ประกอบกับท่านเป็นผู้ที่มี **"เมตตาธรรม"** สูง ท่านจึงเป็นพระเถระที่มีลูกศิษย์ ทายก ทายิกา เคารพนับถือมากมาย และด้วยจริยาวัตร ที่ชอบความสงบวิเวกเป็นส่วนตัว เราจึงมักเห็นท่านปลีกตัวไปปักกลดตามชายป่า ใต้ร่มไม้ เป็นประจำ ทุกครั้งที่มีการประชุมตรวจธรรมสนามหลวง เพื่อบำเพ็ญจิตภาวนา เป็นประจำอยู่เสมอ จนกระทั่งถึงวันมรณภาพ

การมรณภาพของหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ เป็นการยืนยันถึงหลักธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ข้อที่ว่า "สรรพสิ่งทั้งมวล เมื่อมีความเกิดขึ้นเป็นเบื้องต้น ย่อมแปรปรวนไปในท่ามกลาง และแตกสลายไปในที่สุด" ไม่มีใคร หรือ สิ่งใด จะหลุดพ้นความจริงข้อนี้ไปได้ ท่านจึงสอนให้เราตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ในการดำเนินชีวิต โดยมีพุทธภาษิตว่า "**อปฺปมาโท อมตํ ปทํ** ความไม่ประมาท เป็นหนทางแห่งอมตะ"

ขออานุภาพแห่งบุญกุศลทั้งหลาย ที่คณะสงฆ์ ศิษยานุศิษย์ ทายกทายิกาทั้งหลายได้บำเพ็ญอุทิศถวายแล้วนี้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งดวงวิญญาณของหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ.

พระวินัยโกศล

เจ้าอาวาสวัดศรีอุบลรัตนาราม (พระอารามหลวง)

เจ้าคณะอำเภอเมืองอุบลราชธานี (ธ)

๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

อนุโมทนา

เจริญพร ท่านผู้มีจิตอันสูงทุกท่าน

อาตมาภาพในนามคณะสงฆ์ ทายก ทายิกา วัดบูรพาดีใจที่ท่านได้มีส่วนร่วมในงานพระราชทานเพลิงศพของหลวงพ่ออมรวิสุทธิ์ ในครั้งนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเสียสละทั้งกำลังกาย กำลังใจ กำลังทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม ถวายหีบศพ ถวายผ้าไตร สร้างเมรุ สร้างหนังสือ และจัดตั้งโรงทาน ซึ่งล้วนแต่เป็นการแสดงออกต่อคุณงามความดีของหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ ขอแสดงความดีใจและอนุโมทนาด้วย ถ้าดวงวิญญาณของหลวงพ่อได้รับทราบคณะศิษยานุศิษย์ได้พร้อมใจกันทำให้งานครั้งนี้บรรลุไปด้วยความเรียบร้อยดี และขออนุโมทนาขอบคุณท่าน ผศ.วลัยพร พรพงศ์ และคณะมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, ทานนายแพทย์ชัยยันต์ พรพงศ์ ที่ได้บริจาคในการทำถนนขึ้นสู่เมรุในครั้งนี้ ซึ่งมีมูลค่า 150,000 บาท

ขออนุโมทนาขอบคุณทุกท่าน

พระครูสมุห์วิศิษฐ์ศักดิ์ กลฺยาโณ

พระครูสมุห์วิศิษฐ์ศักดิ์ กลฺยาโณ

รักษาการเจ้าอาวาสวัดบูรพา

ประตูโขงด้านหน้า

โบสถ์

สิมไม้หลังเก่า

พระประธาน ประดิษฐานในสิมหลังเก่า
และ รูปหล่อเหมือน 5 บูรพาจารย์

หอไตรวัดบูรพา

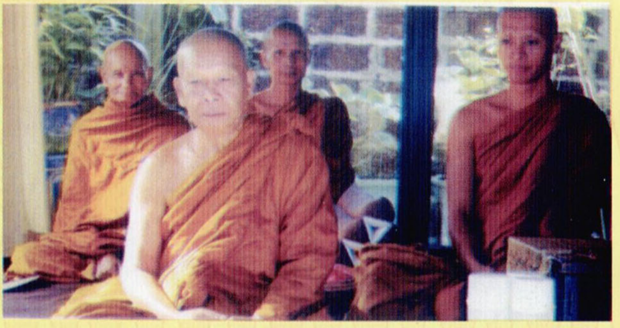
หลวงปู่กิ ธมมุตตโม
รดน้ำพระครูอมรวิสุทธิ์
ทำบุญอายุวัฒนมงคล 60 ปี

พระราชธรรมโกศล
รดน้ำพระครูอมรวิสุทธิ์
ทำบุญอายุวัฒนมงคล 60 ปี

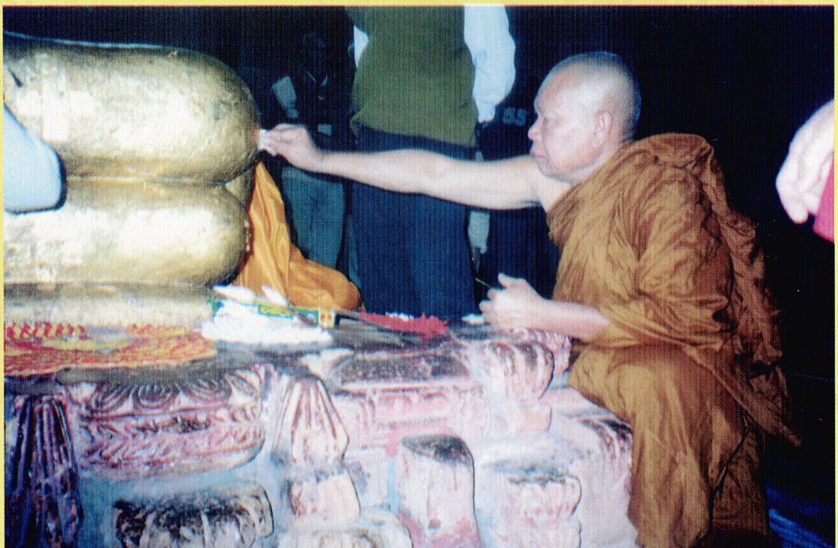
ถวายกุฏิเรือนไทย
23 ต.ค. 2545

พำนักที่บ้านสวน
คุณสงัด ชลออยู่
กรุงเทพฯ

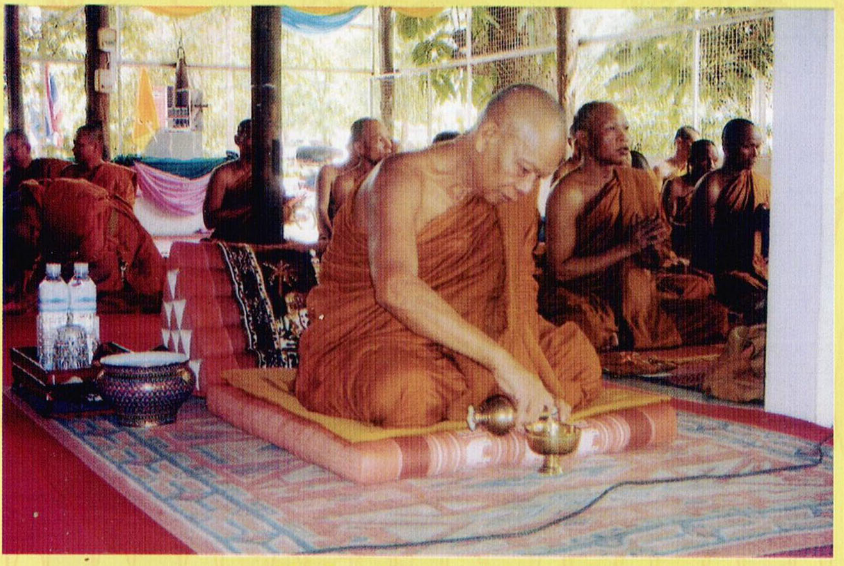

ที่ประเทศอินเดีย

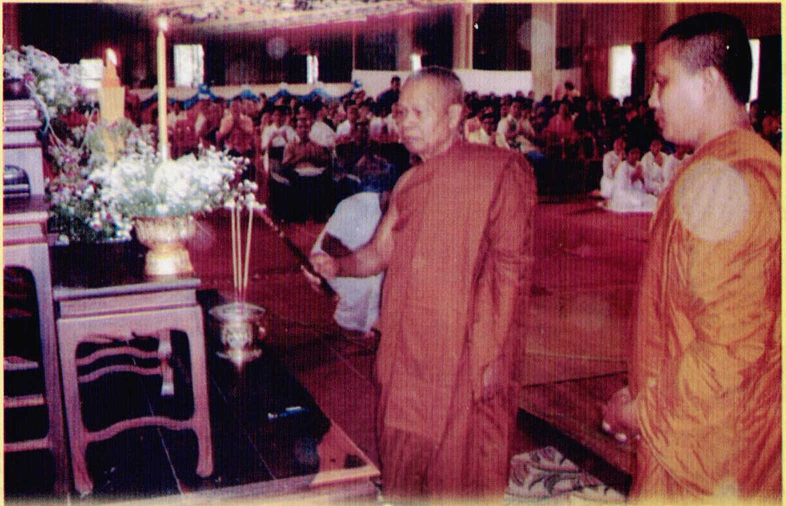
งานพุทธาภิเษก ปี 2548

งานทำบุญ 5 บูรพาจารย์

ถวายไทยทาน
พระเดชพระคุณเจ้า
พระธรรมฐิติญาณ
เจ้าคณะภาค 10 (ธ)

งานทำบุญอายุวัฒนมงคล 72 ปี

ประวัติ
พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)
อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพา

พระครูอมรวิสุทธิ์ เดิมชื่อ *แดง สีดาจันทร์* เกิด วันอาทิตย์ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ปีจอ ตรงกับวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งตรงกับวันมาฆบูชา ณ ตำบลปทุม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี มีพี่น้องรวมกัน ๔ คน ท่านเป็นบุตรคนหัวปี บิดาชื่อ **นายไทย** มารดาชื่อ **นางพัน สีดาจันทร์** พออายุได้ ๑๓ ปี ได้บวชเป็นปะขาวที่วัดบูรพา อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

เมื่อพุทธศักราช ๒๔๙๐ ในระหว่างนั้นพระมหาบัวพันเป็นเจ้าอาวาสที่วัดบูรพา หลวงพ่อพุธ ฐานนิโย เป็นรองเจ้าอาวาส หลวงพ่อแดงได้เรียนกรรมฐานจากหลวงพ่อพุธ ฐานนิโย

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๒ หลวงพ่อแดงได้รับการบรรพชาเป็นสามเณร เมื่ออายุ ๑๕ ปี มีพระมหาบัวพันเป็นอุปัชฌาย์

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๗ หลวงพ่อแดงได้รับการอุปสมบทที่วัดบูรพา มีพระครูอุบลเดชคณาจารย์ (แสง) วัดสุปัฏนาราม เป็นพระอุปัชฌาย์ มีพระครูประจักษ์อุบลคุณ วัดเลียบ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับฉายาว่า **"อมโร"**

ด้านการศึกษา

วิชาสามัญ จบชั้นประถมปีที่ 4 จากโรงเรียนวัดพลแพน (เทศบาล) ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

แผนกพระปริยัติธรรม จบนักธรรมชั้นตรี จากสำนักเรียนวัดสุปัฏ-นารามวรวิหาร ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

สมณศักดิ์

พ.ศ.2513 ได้รับแต่งตั้งเป็นพระครูฐานานุกรมของ พระธรรมบัณฑิต (ญาณธโร) ที่ พระครูวินัยธร

พ.ศ.2519 ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็น พระครูสัญญาบัตร ที่ "พระครูอมรวิสุทธิ์" จร.ชต.

พ.ศ. 2529 ได้รับการพิจารณาเลื่อนสมณศักดิ์ เป็น พระครูเจ้าคณะตำบลชั้นโท ในราชทินนามเดิม

พ.ศ. 2532 ได้รับการพิจารณาเลื่อนสมณศักดิ์ เป็น พระครูเจ้าคณะตำบลชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

พ.ศ. 2548 ได้รับการพิจารณาเลื่อนสมณศักดิ์ เป็น พระครูเทียบเจ้าคณะอำเภอชั้นเอก ในราชทินนามเดิม

ด้านการปกครอง

พ.ศ. 2513 ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสวัดบูรพา

พ.ศ. 2524 ได้รับการแต่งตั้งเป็นพระธรรมทูต

พ.ศ. 2529 ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลปทุม (ธ) อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

พ.ศ. 2532 ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลเหล่าเสือโก้ก (ธ)

ปีพุทธศักราช ๒๔๙๘ หลวงพ่อแดง อมโร พรรษาที่ ๑ ท่านออกธุดงค์วัตร กับ พระอาจารย์สม บนยอดเขาภูพาน อำเภอนาแก หลวงพ่อได้ธุดงค์ตามรอยหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ท่านได้เดินตามสายหลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ไปเรื่อย ๆ จนได้ธุดงค์ไปฝั่งประเทศลาว นาน ๆ ครั้งท่านได้กลับมาพักที่วัดบูรพา

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๑ หลวงพ่อแดง อมโร พรรษาที่ ๔ ท่านธุดงค์กลับมาที่วัดบูรพา หลังจากนั้นท่านได้ออกธุดงค์ไปภูลังกา จังหวัด-หนองคาย และ พระธาตุพนม จังหวัดนครพนม คู่กับพระอาจารย์ฟอง ขณะนั้นพระอาจารย์ฟองได้อาพาธอย่างหนัก จนหลวงพ่อคิดว่าท่านจะมรณภาพไปแล้ว จนรุ่งเช้าพระอาจารย์ฟองได้ฟื้น และได้เล่าเหตุการณ์ให้หลวงพ่อแดงฟังว่า เมื่อก่อนท่านได้ทำกรรมไว้กับยายของท่าน โดยเอาข้าวร้อน ๆ รดหัวยาย แต่ที่กลับฟื้นขึ้นมาเพราะพี่สาวได้เอายามาให้พระอาจารย์ฉัน จากนั้นพระอาจารย์ฟองก็ขอลากลับ เพียงบอกกล่าวกับหลวงพ่อแดงว่า *"ได้บุญมาเท่านี้"*

หลวงพ่อแดง จึงได้เดินธุดงค์ไปลำพังเพียงรูปเดียว องค์เดียวเท่านั้น หลวงพ่อแดงธุดงค์จากอำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร หลวงพ่อแดงได้ออกธุดงค์ไปเรื่อย ๆ ท่านได้หลงป่าอยู่ ๑๕ วัน ท่านได้เป็นไข้มาลาเรียจนเดินไม่ได้ ท่านได้กลิ้งองค์ท่านไปหาน้ำฉัน หลวงพ่อแดงท่านได้ปรารภว่าตายเป็นตาย จนอาการของไข้มาลาเรียได้หายเอง จากนั้นหลวงพ่อแดง ได้ออกธุดงค์ไปยังจังหวัดสกลนคร และได้ธุดงค์ลงมาจังหวัดเลย

หลวงพ่อแดงได้กลับมาเยี่ยมท่านอาจารย์ทอง อโสโก ที่วัดสวนงัว ท่านอาจารย์ทอง อโสโก ได้อุทานกับหลวงพ่อแดงว่า *"กลับมาอยู่ในเมืองทำไม"* ทั้งที่หลวงพ่อแดงท่านได้ตั้งใจมากราบเฉย ๆ แต่หลวงพ่อท่าน

ก็ได้กล่าวบอกพระอาจารย์ทองไป ภายหลังที่ท่านพระอาจารย์ทอง อโสโก ท่านป่วยเป็นอัมพาต หลวงพ่อได้กลับลงมาดูแลปฏิบัติ ท่านพระอาจารย์ทอง อโสโก ที่วัดป่าโสภนาราม

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๓ พระครูปลัดสงัด กาญจโน ได้มารักษาการณ์เจ้าอาวาสวัดบูรพา หลวงพ่อพุธ ฐานิโย เป็นรองเจ้าอาวาส ปีเดียวกัน หลวงพ่อพุธ ฐานิโย ได้จำพรรษาที่วัดป่าแสนสำราญ อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี หลวงพ่อแดงได้ไป ๆมา ๆ จนกระทั่งปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ หลวงพ่อแดง อมโร พรรษาที่ ๑๖ ท่านได้ออกธุดงค์วัตรไป วัดหินหมากเป้ง จังหวัดหนองคาย ต่อจากนั้นหลวงพ่อแดงได้ออกธุดงค์ต่อไปที่วัดป่าสาละวัน จังหวัดนครราชศรีมา หลวงพ่อแดง อมโร ได้อยู่ปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานกับ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย จากนั้นเจ้าคณะภาควัดศรีอุบลรัตนาราม ได้นิมนต์ หลวงพ่อแดง อมโร มาอยู่รักษาการเจ้าอาวาสวัดบูรพา ซึ่งขณะนั้นได้ว่างสมภาร และได้แต่งตั้งเป็นพระครูฐานานุกรม ที่ พระครูวินัยธร ได้มาอยู่ปกครองวัดบูรพา อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

ปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ พระครูวินัยธร (หลวงพ่อแดง อมโร) เมื่อท่านได้รับนิมนต์จากเจ้าคณะภาควัดศรีอุบลรัตนาราม ท่านก็กลับมาปกครองวัดบูรพา ตลอดเวลาที่พระครูวินัยธร (หลวงพ่อแดง อมโร) จำพรรษาอยู่วัดบูรพา สิ่งก่อสร้างภายในวัดทรุดโทรม รวมกระทั่งกุฏิที่ท่านพัก บรรดาญาติโยมได้พากันการเรียนหลวงพ่อให้ซ่อมแซมบูรณะ หลวงพ่อ ได้กล่าวแก่ญาติโยมว่า *“อาตมาคิดจะสร้างคนให้ดีก่อนก่อนที่จะบูรณะก่อสร้าง ถ้าอาตมาบูรณะก่อสร้างสิ่งดีงามแล้ว คนที่ยังไม่ดี และเหมาะสมที่จะดูแลรักษาสิ่งที่อาตมาบูรณะ สิ่งที่อาตมาซ่อมแซมสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร”*

ปีพุทธศักราช ๒๕๑๕ พระครูวินัยธร (หลวงพ่อแดง อมโร) ท่านได้สร้างวัตถุมงคลเป็นเหรียญรุ่นแรก ในนามท่านพระครูวินัยธร (หลวงพ่อแดง อมโร) มี ๒ เนื้อ คือ ๑.เนื้อเงิน ๒.เนื้อทองแดง และวัตถุมงคลอีกอย่าง คือเหรียญ ๕ บูรพาอาจารย์วัดบูรพา มีพระอาจารย์สีทา ชัยเสโน, พระอาจารย์ เสาร์ กันตสีโล, พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต, พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม, พระอาจารย์ลี ธัมมธโร, อยู่ในเหรียญเดียวกัน มี ๒ เนื้อ คือ ๑.เนื้ออาร์มปาก้าสีขาว ๒.เนื้อทองแดง ปัจจุบันมีเหลือน้อยมาก มีไว้ให้บูชาอยู่ที่วัดบูรพา

๒๕ ปี ที่หลวงพ่อแดง อมโร ได้เสียสละทั้งแรงกาย แรงใจ ประพฤติปฏิบัติรักษาการเป็นเจ้าอาวาสวัดบูรพา หลวงพ่อต่อสู้อุปสรรคที่เกิดขึ้น อดทนต่อทุก ๆ สิ่งรอบกายท่าน ๑๒ ปี จากที่ท่านได้ออกธุดงค์ไปเรื่อย ๆ มีความสงบสุขมากกว่าที่ท่านต้องเป็นเจ้าอาวาสมาจนกระทั่งวันนี้

ปีพุทธศักราช ๒๕๑๙ พระครูวินัยธร (หลวงพ่อแดง อมโร) ได้รับสมณศักดิ์พัดยศเป็น **พระครูอมรวิสุทธิ์** และได้แต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลกิ่งอำเภอเหล่าเสือโก้ก จังหวัดอุบลราชธานี ท่านได้ปกครองวัดบูรพาและสาขาของวัดบูรพาอีกมากมาย เช่น วัดป่าหัวขัว, วัดภูรัง, วัดถ้ำอมรวิสุทธิ์, วัดป่าดอนคำมะยาง, วัดภูสมุ่ย,วัดภูคุ้มข้าว, วัดภูสุวรรณ, วัดป่าธรรมจักรทรงธรรม, วัดป่าหนองแวง, วัดเก่าบ้านจั่น, วัดป่าบ้านตาติด เป็นต้น

ไฟไหม้ศาลาหลังเก่า ซึ่งในอดีตเป็นที่ใช้ฌาปณกิจศพหลวงปู่เสาร์ กันตสีโล ปีพุทธศักราช ๒๕๓๓ เข้าพรรษาได้ ๖ วัน ศาลาหลังที่ประดิษฐานรูปเหมือนของ ๕ บูรพาจารย์ ได้ถูกไฟไหม้ ในเวลา ๐๓.๐๐-๐๕.๐๐ น. ซึ่งเป็นศาลาที่สร้างในสมัยพระอาจารย์พร สุมโน เป็นเจ้าอาวาส ทางเทศบาลจังหวัดอุบลราชธานี ต้องระดมเจ้าหน้าที่และรถดับเพลิงถึง

๕ คัน มาสกัดเพลิงลงได้ จนกระทั่งศาลาเก่าแก่ได้รับความเสียหาย และบรรดาศิษย์ของหลวงปู่ มีท่านพระครูอมรวิสุทธิ์ (หลวงพ่อแดง อมโร) เป็นประธานในการบูรณะรูปเหมือน มาประดิษฐานไว้ในโบสถ์เก่าดังเดิม และบรรดาลูกศิษย์ของปู่ได้พยายามสร้างศาลาใหม่ เพื่อทดแทนศาลาหลังเก่าที่ถูกไฟไหม้ไป แต่ยังไม่แล้วเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งพระครูอมรวิสุทธิ์ (หลวงพ่อแดง อมโร) ท่านได้สละกำลังกาย กำลังความคิด เพื่อพัฒนาวัดบูรพาให้เจริญรุ่งเรืองมาตลอด วัดบูรพาก็คงจะเจริญรุดหน้าด้วยประการทั้งปวง

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๗ พระครูอมรวิสุทธิ์ (หลวงพ่อแดง อมโร) ได้เสียสละ แรงกาย แรงใจ หลวงพ่อได้เริ่มลงแรงบูรณะวัดบูรพาขึ้นมา โดยการสร้างหอฉันขึ้นได้แล้วเสร็จ เมื่อวันที่ ๒๔ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๓๗ ศิษยานุศิษย์ได้ร่วมถวายหอฉันศาลาอมรวิสุทธิ์ เมื่อ พ.ศ.๒๕๓๗ พร้อมทำบุญอายุวัฒนมงคล ๖๐ ปี จากนั้นหลวงพ่อท่านได้บูรณะซ่อมแซมก่อสร้างสิ่งต่าง ๆ รวมทั้งการสร้างวิหารห้าบูรพา-จารย์ขึ้น ภายในวัดบูรพาตามมาจนกระทั่งปัจจุบัน จึงขอฝากไว้แก่แรงศรัทธาผู้เป็นศาสนะทายาททั่วไป และแรงศรัทธาของท่านทั้งหลายต่อไปด้วยเทอญ.

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ พระครูอมรวิสุทธิ์ (หลวงพ่อแดง อมโร) ได้เสียสละ แรงกาย แรงใจ หลวงพ่อได้เริ่มลงแรงสร้างกุฏิเรือนไทย เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๓๘ สร้างตามกำลังศรัทธาของพุทธศาสนิกชน ค่อย ๆทำไปเรื่อย ๆ จนแล้วเสร็จในปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ ต่อมา คณะชาวบ้าน ทายก ทายิกา คณะพุทธศาสนิกชนจึงได้ทำพิธีถวายกุฏิเรือนไทยให้เป็นศาสนสถานของวัดบูรพา เพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนยาวสืบไป

21/6 ถนนพิชิตรังสรรค์ อำเภอเมือง
จังหวัดอุบลราชธานี 34000
โทร. 045-245373 , 09-1826871

วันที่ 14 กันยายน 2549

เรื่อง การก่อสร้างศาลาเอนกประสงค์

กราบเรียน ท่านเจ้าอาวาสวัดบูรพา

ตามที่ชุมชนบูรพา 1 ได้รับอนุมัติเงินก่อสร้างศาลาอเนกประสงค์จำนวน 250,000.00บาท (สองแสนห้าหมื่นบาทถ้วน) เพื่อใช้ประกอบกิจกรรมของชุมชน และให้องค์กรประชาชนร่วมใช้สถานที่ เช่น ชมรมผู้สูงอายุ อาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐาน(อสม.) คณะกรรมการชุมชน รวมทั้งผู้ที่มีจิตศรัทธามาร่วมประกอบพิธีทางศาสนาในวัดบูรพา

คณะกรรมการได้มีมติให้การก่อสร้างศาลาอเนกประสงค์อยู่ในบริเวณวัดบูรพา เพื่อเป็นศูนย์กลางและใช้ประโยชน์ร่วมกัน ดังนั้นจึงขอกราบเรียนท่านเจ้าอาวาสขออนุญาตใช้สถานที่ภายในวัด เพื่อการก่อสร้างศาลาอเนกประสงค์ดังกล่าว จักเป็นเมตตาอย่างยิ่ง

กราบคาระวะพระคุณเจ้าด้วยความเคารพ

นายจิรันดร เทพพิพิธ
ประธานโครงการ SML

ให้ดำเนินงานได้
มอบให้ผู้ช่วยเจ้าอาวาส
และมรรคนายก ผู้ประสานงาน

พระครูอมรวิสุทธิ์ เจ้าอาวาส

คำไว้อาลัย

เดือนพฤศจิกายน ๒๕๑๕ ผมบวชแฮกโบสถ์ใหม่ อยู่รับใช้พ่อถ่าน ที่กฎิแสงสุรีย์ คุณยายหนูสินเป็นเจ้าภาพสร้างถวาย พ่อถ่านสอนให้ข้อคิด ให้ฮู้จักตน ให้ฮู้จักประมาณ ให้ฮู้จักดี ให้ฮู้จักสั่ว สิดี สิสั่ว กะอยู่ที่โตเฮ่าเอง คนจะดีจะชั่วก็อยู่ที่ตัวเอง เผ็ด เค็ม ส้ม หวาน หนาว ฮ้อนให้ฮู้จัก เฮ็ดดี กะจั่งได้ดี เอ็ดชั่วกะจั่งได้ชั่ว เฮ็ดไปแล้วคนบ่อเห็น เทวดาบ่อฮู้ แต่โตเฮาฮู้ โตเฮ้าเห็นตั๋วโตเองบ่อดี หน้าบอกความ งาม การงานบอกความสามารถ คนเฮาเห็นหน้าแต่บ่อฮู้ใจบ่อนนี่สำคัญ คนเฮาเว้าอย่าง เฮ็ดอย่าง เขาเอิ้นว่าหน้าใสใจบักเดื่อ ทุกคนมีกรรม กรรมในอดีตใช้ให้หมด กรรมปัจจุบันอย่าเฮ็ดบอกโตเองได้ ใช้โตเองเป็น ฮู้เฮาฮู้เขา เฮ็ดยังกะบ่อเสียตลอดชีวิต พ่อถ่านมีแต่ให้ได้สอนไว้ กระผมจดจำบ่อมีวันลืม ขอพ่อถ่านเมตตาด้วยญาณทิพย์ให้ลูกศิกษ์ทุก ๆ คน มีความปองดองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเพื่อวัด และพระพุทธศาสนา

เคารพอาลัยสูงสุด

นายแก้ว อาจหาญ
ประธานกรรมการคณะธรรมัสสวนะสามัคคี
๒๒ วัดอุบลราชธานี

คำไว้อาลัย

การพลัดพรากเป็นสิ่งที่เป็นทุกข์ ลูกได้ยินได้ฟังแต่เหตุการณ์การสูญเสียในครั้งนี้ คงไม่มีสิ่งใดมาทดแทน หรือ เรียกกลับคืนมาได้ ลูกได้แต่นึกย้อน เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่หลวงพ่อพร่ำสอนธรรมะให้กับลูก ถึงแม้บางครั้งลูกท้อแท้ และเหนื่อยทั้งกายและใจที่ได้มาสร้างบุญในวัดของหลวงพ่อ ทุกครั้งที่ปัญหามีมาคำตอบของหลวงพ่อก็คือขันติ ลูกไม่รู้ว่าที่สุดของขันติอยู่ที่ใด แต่ละขั้นแต่ละตอนจะทำได้สำเร็จ หลวงพ่อไม่เคยเลยสักครั้งเดียวที่จะทอดทิ้งลูก หลวงพ่อยังคงให้ลูกมีความอดทนอดกลั้น และต่อสู้กับปัญหาให้ยิ่งกว่าเดิม จากนี้ไปลูกไม่สามารถย้อนเวลากลับไปจะเหลือก็คือปัจจุบัน และอนาคตที่ลูกต้องใส่ใจประพฤติตามคำพร่ำสอนของหลวงพ่อ ตลอดชีวิตของลูกจะหาไม่ ขอน้อมกราบแทบเท้านมัสการหลวงพ่อด้วยศรัทธา และบูชาสูงสุด

วนิสา ศรีสุวรรณ
ลูกศิษย์พนัสนิคม ชลบุรี

แด่พระครูอมรวิสุทธิ์ ผู้ประดุจประทีปทองส่องธรรม

อมรวิสุทธิ์ชื่อนี้ คุณธรรม
เป็นที่ปรึกษานำ เลิศล้น
ผลกุศลท่านทำ เกิดก่อประโยชน์
สุดกล่าววาจาค้น แซ่ซร้องสดุดี

ดวงประทีปส่องธรรมค้ำจุนโลก นับเป็นโชคแห่งวงการด้านศาสนา
ท่านละสังขารแห่งชีวิต อนิจจา มรณาลาลับไปใจอาวรณ์
สานุศิษย์ต่างร่ำไห้อาลัยท่าน ด้วยมุ่งมั่นดำเนินรอยตามคำสอน
ห้าบูรพาจารย์ที่ม้วยมรณ์ เอื้ออาทรสอนสั่งอย่างตั้งใจ
หลวงปู่สีทา หลวงปู่เสาร์ เฝ้าสอนสั่ง และอีกทั้งหลวงปู่มั่นไม่หวั่นไหว
หลวงปู่สิงห์ หลวงปู่ลี ดุจร่มไทร อบรมให้ปฏิบัติชอบกอปรคุณธรรม
พระครูอมรวิสุทธิ์ธรรมผุดผ่อง แสงธรรมส่องใจชื่นบานนานฉนำ
หลวงพ่อแดง ติดปากไว้ใจจดจำ สุขเลิศล้ำเนื้อนาบุญสุนทรีย์
มีเมตตาบารมีราศีส่ง เทิดธำรงธรรมชาติพิลาสศรี
ปฏิบัติธรรมตามภูขุนคีรี สร้างบารมีเมตตามหาชน
เจ้าอาวาสวัดบูรพารามนามชัดแจ้ง หลวงพ่อแดง คนเลื่องลือทุกแห่งหน
สานุศิษย์ร่ำไห้กันทุกคน เมื่อยินยลข่าวมรณภาพวาบฤทัย
หกธันวาสี่เก้าร้าวรานจิต บรรดาศิษย์หัวอกสั่นใจหวั่นไหว
ท่านละสังขารที่ภูสมุ่ยอำเภอโพธิ์ไทร สิริอายุได้เจ็ดสิบสามพรรษาเนื้อนาบุญ
ด้วยกุศลผลงานวิหารใหญ่ ที่สร้างให้ห้าบูรพาจารย์จงเกื้อหนุน
สอนธรรมะปฏิบัติธรรมช่วยค้ำจุน สร้างสมดุลเสมอกันทุกชั้นชน
ลดปัญหารักษาจิตคิดบำบัด มุ่งขจัดทุกข์บำรุงสุขทุกแห่งหน
ยอดกตัญญูครูอาจารย์บันดาลดล แก้ปัญหาคนด้วยเมตตาบารมี
ด้วยกุศลที่ท่านทำนำดวงจิต เนาในทิศแห่งบุญญาพาสุขี
อานิสงส์สู่สวรรค์อันรุจี กอปรกรรมดีสู่นิพพานสราญเทอญ.

ศิษยานุศิษย์ วัดบูรพาราม

พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)

กราบนมัสการหลวงพ่อ "ขออนุญาต" ขอโอกาสกล่าวประวัติอัตตะขันธ์
นามเดิมชื่อว่า "แดง สีดาจันทร์" ท่านเกิดวันอาทิตย์เดือนกุมภา
ตรงกับขึ้นสิบห้าค่ำเพ็ญเดือนสาม ปรากฏนาม สำคัญทางศาสนา
พระพุทธเจ้าประกาศธรรม "มาฆบูชา" ให้เลิศค่าด้วยจิตสามประการ

จงทำดี ละเว้นชั่ว จิตผ่องใส แม้นผู้ใดปฏิบัติตัดสงสาร
จะก้าวสู่แนวทางพระนิพพาน สืบสันดานหลุดพ้น "ตน" ไม่มี
ตรงปีจอพอศอสี่เจ็ดเจ็ด ดุจดั่งเพชรเม็ดงามจรัสสี
หลวงพ่อเป็นบุตรคนหัวปี และยังมีน้องน้องอีกสามคน

โยมบิดาชื่อว่า "ไทย สีดาจันทร์" โยมมารดาชื่อ "พัน" มิสับสน
หลวงพ่อมีน้องชายอยู่สองคน ลาลับพ้นถึงแก่กรรมไปนานวัน
เหลือน้องสาวอีกหนึ่งคนชื่อ "สมัย" เอาใจใส่หลวงพ่อได้สุขสันต์
อำเภอเมืองอุบลฯคลชีพพลัน หลวงพ่อนั้นถือกำเนิดเกิดขึ้นมา

ได้บวชเป็นปะขาวปีเก้าศูนย์ เจิดจำรูญด้วยธรรมสุขหรรษา
บวชเณรบวชพระที่วัดบูรพา ศิษย์ครูบา "หลวงพ่อพุธ ฐานิโย"
ออกธุดงค์ตามรอยหลวงปู่มั่น ตามถ้ำผาวนาวันอยู่อักโข
ทั้งยอดภูสูงชันอันใหญ่โต "อัตตโน นาโถ" ประจำ

ห้าหนึ่งสามแห่งปีของพอศอ คณะภาคขอนิมนต์ทำงานใหญ่
รักษาการณ์เจ้าอาวาสอย่างเร็วไว และต่อไปเป็นเจ้าอาวาสแต่นั้นมา
ได้รับยศ "พระครูอมรวิสุทธิ์" บริสุทธิ์เปี่ยมด้วยไตรสิกขา
มีองค์ศีล สมาธิและปัญญา มีเมตตาพรหมวิหารอยู่ครบครัน

เป็นที่พึ่งทางใจของลูกศิษย์ สอนให้คิดทำชีวิตให้สุขสันต์
พึ่งตนเองเร่งความเพียรเป็นสำคัญ ปฏิบัติจิตให้มั่นอย่าอ่อนแอ
วันสุดท้ายของชีวิตไม่คิดฝัน หลวงพ่อนั้นมิอาจทวนกระแส
การเกิดแก่เจ็บตายมิผันแปร เป็นของแน่ตามกฎอนิจจัง

หลวงพ่อละสังขารวันที่หก ธันวาศกปีสี่เก้าเราทุกข์ขัง
เจ็ดสิบสามปีที่หลวงพ่อมีพลัง ผู้อยู่หลังโศกเศร้าเฝ้าอาลัย
ดุจดั่งโพธิ์ทั้งต้นถอนโคนราก สุดแสนยากที่จะไม่หวั่นไหว
อธิษฐานจิตอุทิศอย่างตั้งใจ ให้หลวงพ่อ อยู่ในพระนิพพาน

เปรียง เกตุแก้ว............ประพันธ์

อาลัยหลวงพ่อ

วันที่หกธันวาคมก้มลงกราบ
นึกเห็นภาพหลวงพ่อแล้วใจหาย
หลวงพ่อได้ขึ้น "ภู" ครั้งสุดท้าย
หวังจะคลายโรคาเพิ่มพลัง

แต่เหตุการณ์ครั้งนี้มิคาดคิด
ทุกชีวิตตกตะลึงและสิ้นหวัง
หลวงพ่อล้มในที่มีกำบัง
ผู้อยู่หลังได้แต่เฝ้ารอคอย

หลวงพ่อไปครั้งนี้มิยอมกลับ
พ่อไปลับสุดที่จะเหงาหงอย
ไม้เท้าพ่อวันนี้กำลังน้อย
หักเป็นรอยให้เห็นเป็นขวัญตา

เคยได้กราบหลวงพ่อทุกเช้าค่ำ
หลวงพ่อขำเย้าแหย่ให้หรรษา
ปัดเป่าทุกข์คลายโศกโรคโรคา
ความเมตตาของหลวงพ่อสุดประมาณ

ต่อแต่นี้ไม่มีแล้วหลวงพ่อ
น้ำตาคลอหลวงพ่อ "ละสังขาร"
เสียงกระแอมของหลวงพ่อเมื่อวันวาน
ยังก้องผ่านสองหูไม่รู้คลาย

ขอวิญญาณของหลวงพ่อจงสงบ
ได้ประสพพระนิพพานเป็นที่หมาย
สิ่งที่ลูกพลั้งเผลอทั้งใจกาย
พ่อโปรดได้ "อโหสิกรรม" ลูกด้วยเทอญ.

เปรียง เกตุแก้ว...........ประพันธ์

ล้อชีวิต

ชีวิตเรานี้หนอเหมือน ล้อหมุน
ถูกนำหนุนให้สูงจูงลงต่ำ
เกิดมาแล้วเจริญวัยไปไกลล้ำ
ถูกหนุนนำให้สูงสุดจุดเจริญ

ต่อจากนั้นจึงถอยทีน้อยนิด
เข้าใกล้ชิดความชราน่าอายเขิน
หนังเหี่ยวย่นหลังงอคดหมดแรงเดิน
ต้องเผชิญโรคภัยไม่เว้นวาง

ในที่สุดถึงจุดดึงลงต่ำ
ถูกเขานำขึ้น "เตา" ไฟเผาร่าง
เหลือแต่เถ้าให้เห็นเพียงเบาบาง
แล้วก็จางหายวับไปกับดิน

มีอะไรเหลือไว้ให้โลกบ้าง
แม้แต่ร่างยังสลายมลายสิ้น
หมูเป็ดไก่เนื้อหนังยังได้กิน
วัวควายสิ้นยังเหลือ "เขา"ให้เราดู

พระพุทธองค์ได้ตรัสอย่างชัดแจ้ง
จงแสดงความดีให้มีอยู่
ให้ปรากฏแก่โลกบ้างยังน่าดู
ชื่อว่าผู้ไม่เสียทีที่เกิดมา

เปรียง เกตุแก้ว.................ประพันธ์

บ้านหลังนั้น

บ้านหลังนั้นที่ฉันฝันจะอยู่ มีประตูหนึ่งบานอยู่ด้านหลัง
หน้าต่างไม่เคยมีให้ระวัง มันเป็นหลังสุดท้ายที่หมายเชย
บ้านหลังนั้นเป็นแดนแสนสงบ ใครได้พบรับรองต้องเงียบเฉย
เปิดประตูรอผู้ที่คุ้นเคย มาชิดเชยยกฉันไปผันแปร
หากใครนึกเพ้อฝันเรื่องมีบ้าน คิดฟุ้งซ่านหลังโตคงโง่แน่
เพราะกิเลสหลอกไล่ให้พ่ายแพ้ พาย่ำแย่หมดสุขทุกข์ระทม
มีหนี้สินแต่โอ่อ่ากว่าเศรษฐี ทำผู้ดีมองข้ามความเหมาะสม
แบกเกียรติยศยึดสมมุติกดไม่จม หากถูกข่มก็ตาลายกลายเป็นไฟ
แม้นผู้ใดหยุดที่ตนก็พ้นโง่ บ้านหลังโตที่ว่าล้ำนำสมัย
แท้ที่จริงคือทุกข์รุมสุมภายใน ประโยชน์ใช้เพียงร่างกายซุกหัวนอน
ในที่สุดยุติลงที่ตรงนี้ บ้านหลังที่มีหนึ่งห้องไม่ต้องผ่อน
กว้างเพียงศอกยาวหนึ่งวาญาติพานอน ใครรู้ก่อนคิดได้สบายเอย.

เปรียง เกตุแก้ว ประพันธ์

ลูกเอ๋ย.......................
จงดูพ่อเป็นตัวอย่าง
พ่อเอาร่างวางไว้ให้ลูกเห็น
สิ่งทั้งปวง "ไม่เที่ยงหนอ" ดูให้เป็น
ไม่ยกเว้นทุกชีวีมีเหมือนกัน

ดังนั้น............................
พ่อเตือนว่าอย่าประมาท
ทุกอย่างอาจเกิดได้ไม่คาดฝัน
เตือนตนเองเร่งความเพียรเป็นสำคัญ
ตั้งจิตมั่น "หลุดให้ได้" ก่อนสายเกิน

ท่านพระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)

22 ปี แห่งความทรงจำ

ครบ 1 ปี ที่ท่านพระอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) หรือ หลวงพ่อแดง ได้ละขันธ์ แต่หลวงพ่อยังอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าเสมอ ด้วยเงินเป็นเหตุแห่งทุกข์ ส่งเป็นบุญนำพากอปรด้วยความเมตตา จากครูทับทิม มั่นจิต และคุณครูสมถวิล เชื้อแก้ว ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่ข้าพเจ้าเคารพ จึงได้มีโอกาสเข้ามาในวัดบูรพา เป็นครั้งแรกในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2527 ในวันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่กุฏิเก่า ชั้นล่างเป็นที่สำหรับรับแขกญาติโยม รวมทั้งเป็นที่ฉันภัตตาหารของท่าน ดูท่านสำรวมน่าเคารพ น้ำเสียงบอกถึงความเมตตา ข้าพเจ้าได้เรียนถามปัญหาที่ กำลังประสบอยู่ ท่านบอกว่าต้องนั่งดูก่อน และให้มาฟังคำตอบวันหลัง วันต่อ ๆมา เมื่อเลิกงานคุณครูทับทิม (ช่วงบุกเบิกสร้างวัดภูรัง หลวงพ่อให้ฉายา คุณยายภูเขา เพราะปีนเขาเก่ง) ได้ชวนข้าพเจ้านำน้ำปานะไปถวายหลวงพ่อเป็นประจำ ระยะเวลาช่วงนี้เป็นช่วงที่มีค่าเพราะได้รับฟังธรรมะจากหลวงพ่อ ซึ่งในชีวิตที่ผ่านมายังไม่มีโอกาสที่จะได้รับฟัง และเรียนถามเกี่ยวกับธรรมะบางประการที่ไม่เข้าใจ แม้กระทั่งศีล 5 ที่คิดว่าง่ายก็ยังปฏิบัติไม่ได้ครบ หลวงพ่อให้สำรวจดูในแต่ละวันว่า บกพร่องศีลข้อไหนบ้าง และพยายามแก้ไขข้อบกพร่อง หรือให้บันทึกความดี และความชั่ว เช่นวันนี้ตักบาตรทำบุญเป็นความดี หัวหน้าหมวดฯ ตำหนิว่าชอบไปวัดบ่อย ไม่พอใจโกรธตอบ นำมาซึ่งความขัดแย้งในการทำงาน บางครั้งจัดอยู่ประเภทตาต่อตา ฟันต่อฟัน เมื่ออารมณ์สงบ พิจารณาว่านี้เป็นความชั่ว เพราะไปในเวลาราชการหลายครั้ง แต่อันที่จริงไม่เคยเสียงาน เมื่อถึง สัปดาห์ หรือครบหนึ่งเดือน สรุปข้อมูลระหว่างความดีและความชั่ว อะไรจะ มากกว่า ต้องเริ่มแก้ไขที่ตนเองก่อน ท่านสอนให้พิจารณาตนเอง

อย่าไปพิจารณาคนอื่น ต้องยอมรับว่ายากในการปฏิบัติ แต่ก็ได้พยายาม โดยเฉพาะเรื่องความกตัญญูต่อบิดา มารดา หลวงพ่อจะเน้นเรื่องนี้มาก ทำให้ข้าพเจ้ามองย้อนกลับไปหาอดีต ที่ข้าพเจ้ารักเพื่อนมาก ได้ประสบวิกฤตทางการเงิน เพราะเชื่อเพื่อนมากกว่าผู้ให้กำเนิด หลวงพ่อบอกว่ามีกรรมกับพ่อแม่ให้แต่งขันธ์ห้า ขอขมาท่านทั้งสองในวันพระ และขอพรจากท่าน ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าก้มกราบแทบเท้าท่านทั้งสอง จะนึกถึงคำสอนของหลวงพ่อ สำนึกในบาปบุญคุณโทษ จากนั้นมาในชีวิตของข้าพเจ้าจะนึกถึงบิดา มารดา ครู อาจารย์ ด้วยความรักเคารพสำนึกในบุญคุณโทษ จากนั้นมาในชีวิตของข้าพเจ้าจะนึกถึงบิดา มารดา ครู อาจารย์ ด้วยความรักเคารพ สำนึกในบุญคุณอย่างจริงใจ ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่ออย่างสุงสุดในข้อนี้

หลวงพ่อชอบไปภู ศิษยานุศิษย์ทุกคนจะทราบดี และภูที่ท่านไปต่อมาก็มักจะเป็นสำนักสงฆ์ ซึ่งเป็นสาขาของวัดบูรพา โดยท่านจะให้พระ-เณร จากวัดบูรพาไปปฏิบัติธรรม รวมทั้งบางครั้งจะมีญาติโยมที่รักษาศีล 8 ไปปฏิบัติธรรม เริ่มด้วยสำนักสงฆ์ภูรัง (วัดภูรังในปัจจุบัน) สำนักสงฆ์ภูคุ้มข้าว, สำนักสงฆ์ภูสุวรรณ, สำนักสงฆ์ภูสมุ่ย, สำนักสงฆ์ภูหนังสือ, วัดป่าดอนมะยาง (อมรวิสุทธิ์) ฯลฯ

สำหรับวัดถ้ำอมรวิสุทธาราม พระอาจารย์จำลอง อิสิญาโณ ซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงพ่อได้ขออนุญาต นำฉายาของหลวงพ่อมาตั้งเป็นชื่อวัดเพื่อความเป็นสิริมงคล วัดนี้ได้บุกเบิกก่อสร้างหลังจากพระอาจารย์จำลอง อิสิญาโณ ได้ร่วมสร้างวัดภูรัง กับ หลวงพ่อจนแล้วเสร็จ วัดถ้ำอมรวิสุทธาราม (ชาวบ้านชอบเรียกว่า วัดถ้ำ) ตั้งอยู่บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ในระยะแรกในการเดินทางไปวัดนี้จะลำบากมาก เพราะทำถนนใหม่ มีการถมดินในหน้าฝนบางครั้งรถยนต์หลวงพ่อติดหล่ม คณะศิษย์ที่ติดตามหลวงพ่อ

ต้องช่วยกันเข็นอย่างเหน็ดเหนื่อย บางครั้งชาวบ้านในละแวกนั้นมีน้ำใจก็มาช่วยหลวงพ่อไปวัดนี้ประจำ ในระยะแรกหลวงพ่อให้ข้าพเจ้าและเพื่อนคือคุณครูเฉิดฉาย สุวรรณกูฏ มารักษาศีล 8 ปฏิบัติธรรมอยู่ที่นี่ โดยพระอาจารย์จำลอง อิสิญาโณ, คุณครูทับทิม มั่นจิต เป็นผู้ดูแลอบรมปฏิบัติตนให้เคร่งครัด หลวงพ่อให้กำหนด 7 วัน โดยหลวงพ่อและพระบางรูปเป็นผู้มาส่งถึงที่ ในวันที่ 6 ของการรักษาศีล 8 เห็นรถยนต์หลวงพ่อมา หลวงพ่อลงจากรถก็ดุเลย นั่นคือพูดด้วยน้ำเสียงที่ทำให้ต้องก้มหน้าไม่กล้ามองดูท่าน ท่านพูดว่าส่งข้าพเจ้ามาหวัง จะให้มาขุดทองแถว ริมโขง ทองเท่าหนวดกุ้ง แม้แต่เส้นเดียวก็ยังหาไม่ได้ นั่งภาวนานึกถึงแต่หน้าลูก หน้าพ่อ (ของลูก) ท่านสามารถทราบความ เป็นจริงได้อย่างไรในใจไม่ได้นึกโกรธท่าน เพราะขณะนั้นลูกคนเล็ก พึ่งจะขวบ เศษ ๆ จากนั้นท่านก็บอกให้เตรียมข้าวของกลับพร้อมกับท่าน ข้าพเจ้า และคุณครูเฉิดฉายจึงกลับไป รักษาศีล 8 วันสุดท้ายในวัดบูรพา

หลวงพ่อกับสาขาวัดภูรัง แทบจะเรียกว่าได้เป็นสาขาแรกของวัดบูรพา (ขอเริ่มนับจากปี พ.ศ.2527 ที่ข้าพเจ้าได้มาเป็นศิษย์หลวงพ่อ) หลวงพ่อได้นิมิตว่าภูรังเป็นวัดที่เคยรุ่งเรืองในอดีตชาติ หลังจากนั้นหลวงพ่อก็ให้ค้นหาว่ามีภูรังอยู่ในจังหวัดอุบลราชธานีหรือไม่ หัวหน้าครอบครัวคุณครูบุญตาม ศรีสว่าง ซึ่งพื้นเพเป็นคนอำเภอตระการพืชผล บอกว่ามีภูรังจริง ดังนั้นการสำรวจภูรังจึงเริ่มขึ้น นำโดยหลวงพ่อ, พระอาจารย์จำลอง, (ขณะนี้ คือ เจ้าอาวาสวัดถ้ำอมรวิสุทธาราม) ครูทับทิม, ข้าพเจ้า และผู้นำทาง 2-3 คน ภูรังกว้างใหญ่ จึงทำให้ปีนขึ้นไปผิดด้าน เพราะได้ขึ้นที่สูงชัน กว่าจะถึงยอดภูเขาก็สร้างความเหน็ดเหนื่อยให้กับทุกคน เมื่อสำรวจดูพบว่าสามารถขึ้นมาได้อีกทาง ซึ่งไม่สูงแต่เดินค่อนข้างไกล เมื่อพบว่ามีภูรังจริง หลวงพ่อได้ให้พระอาจารย์จำลองและพระในวัดบูรพามาปฏิบัติธรรม ซึ่งระยะแรกมีเพียงต้นรัง โขดหิน

บางแห่งเป็นถ้ำเล็ก ๆ พอที่จะสวดมนต์กราบไหว้การบุกเบิกภูรังจึงเริ่มขึ้น โดยการเดินทางด้วยรถตู้วัดบูรพา ออกเดินทางแต่เช้าถึงบริเวณหมู่บ้าน ต้องจอดรถเพราะยังไม่มีถนน ต้องหอบหิ้วสัมภาระซึ่งมีอาหาร และเครื่องมือพัฒนาภูรังเป็นสำนักสงฆ์ ต้องเดินทางตามกันไปเพื่อไม่ให้หลงทางถึงยอดภูอากาศเย็นสบาย จึงเริ่มปรุงภัตตาหารถวายเพล พระจะฉันภัตตาหารในบาตร เมื่อฉันเสร็จญาติโยมจึงได้ทานข้าวก้นบาตร หรือทานข้าวป่า ช่วงบ่ายเป็นช่วงพัฒนาจะเริ่มทำความสะอาดภูรัง หาที่สำหรับพระปักกลด ซึ่งมักจะใกล้ต้นรังและโขดหิน กุฏิยังไม่มี เวลาฝนตก พระต้องใช้พลาสติกที่ปูพื้นมาคลุมไม่ให้เปียก นั่งรอจนกว่าฝนจะหยุดตก ไฟฟ้ายังไม่มีบรรยากาศเช่นนี้พระภูต้องอดทน ต่อมาพี่วรรณลักษ์ วิกรัยพัฒน์ (ขณะนี้ถึงแก่กรรมแล้ว) เป็นผู้มีศรัทธา ได้นำคณะผู้บริหาร เพื่อนร่วมงานจากโรงไฟฟ้า และศิษยานุศิษย์วัดบูรพามาทอดกฐิน, ทอดผ้าป่า, จึงเริ่มมีกุฏิหลังที่ 1-2-3 ตามลำดับ หลังจากนั้น จึงมีผู้ศรัทธา คณะศิษยานุศิษย์ มาร่วมสร้างวัดภูรังมากขึ้น วัดภูรังในเวลาต่อมา จึงสามารถเดินทางไปถึงยอดภูด้วยรถยนต์ได้โดยสะดวก ช่วงที่กำลังเริ่มก่อสร้างวัด หลวงพ่อบอกข้าพเจ้าว่าทำบุญอย่าให้เดือดร้อน เรามีเงินไม่มากก็ใช้แรงกาย แรงใจ ทำด้วยศรัทธาที่เต็มเปี่ยมก็ได้บุญเช่นกัน วัดภูรังจึงเป็นวัดที่ข้าพเจ้าได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ในการก่อสร้างในครั้งนั้นจริง ๆ ขอกราบและสำนึกในพระคุณของหลวงพ่อที่ทำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมสร้างวัดนี้

หลวงพ่อมักจะพาพระ-เณร ญาติโยม ไปทำบุญตามวัดต่าง ๆ สถานที่ต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้ามีโอกาสติดตามหลวงพ่อไปทำบุญ เช่น ร่วมทำบุญบำเพ็ญกุศล หลวงปู่บุญ อำเภอสว่างดินแดน จังหวัดสกลนคร ไปนมัสการหลวงปู่หล้า พระอริยะเจ้าแห่งวัดภูจ้อก้อ จังหวัดมุกดาหาร และเมื่อหลวงปู่หล้าละขันธ์ ก็ได้ไปร่วมทำบุญวัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนคร และยังมีอีกหลายแห่งที่ไม่อาจกล่าวได้หมด

ในปี พ.ศ.2549 คณะศิษยานุศิษย์ มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งได้ร่วมจัดงานฉลองพัดยศแด่พลวงพ่อ โดยมีวงโยทวาทิตจากโรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช นำขบวนแห่จากวัดสุปัฏนารามวรวิหาร มาถึงวัดบูรพา คุณครูรุจีวรรณ อาจกมล ได้นำวงดนตรีไทย และนักเรียนจากโรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช บรรเลงเพลงไทยเดิมอย่างไพเราะ วันที่ 4 ธันวาคม พ.ศ.2549 ข้าพเจ้าเลิกงานได้มากราบหลวงพ่อ มีหลวงปู่ลีนั่งอยู่ใกล้หลวงพ่อ ณ กุฏิทรงไทย สังเกตว่าหลวงพ่อจะพูดน้อย ทราบว่าหลวงพ่อพึ่งจะกลับจากกรุงเทพฯ และหลังจากนั้นหลวงพ่อไปภูเกือบทุกวัน ดูท่านคงจะเหนื่อย ข้าพเจ้าจึงเรียนท่านว่าคงต้องรีบกลับ ถ้ากลับค่ำเกรงว่าจะไม่ปลอดภัย ท่านเดินมาที่ลิ้นชักใกล้ที่นั่งของท่าน ค้นหาของในลิ้นชัก และบอกว่ามีสิ่งหนึ่งจะให้ ข้าพเจ้าจึงยื่นมือไปรับ ท่านทิ้งสิ่งนั้นลงมากลางมือข้าพเจ้าพอดี พร้อมกับกำชับว่าเก็บไว้ให้ดีนะ หลวงพ่อได้มาจากอินเดีย ข้าพเจ้ารับไว้ด้วยความปิติ กราบลาหลวงพ่อและหลวงปู่ลี วันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ.2549 เป็นวันพ่อ ขณะที่ข้าพเจ้าเลี้ยงอาหาร ระหว่างครอบครัว พ่อ แม่ และญาติพี่น้อง ก็นึกถึงหลวงพ่อ จึงบอกกับทุกคนว่าวันหน้าจะซื้ออาหารกุ้งจากร้านนี้ไปถวายเพลหลวงพ่อ และวันที่ 6 ธันวาคม พ.ศ.2549 ประมาณ 6 โมงเย็น ได้ทราบข่าวการมรณภาพอย่างกะทันหันของหลวงพ่อ ตกใจจนตัวชาไปหมด ข้าพเจ้าปฏิเสธว่ามันไม่ใช่ความจริง ในชีวิตที่ผ่านมาไม่เคยพบกับความทุกข์เท่ากับครั้งนี้เลย คณะศิษยานุศิษย์ได้มารอที่วัดบูรพาเป็นส่วนมาก จนกระทั่งได้พบภาพที่ศิษย์ทุกคนต้องกลั้นน้ำตาไม่ได้ ต้องร้องไห้ด้วยโศกเศร้าเป็นที่สุด ทุกอย่างเกิดขึ้นเป็นจริงไม่อาจปฏิเสธได้ ข้าพเจ้ากลับถึงบ้านประมาณตี 2 นอนไม่หลับ ขอกราบขอบคุณธรรมะจากหลวงพ่อ หยิบหนังสืออายุวัฒนมงคล 70 ปี ของหลวงพ่อมาอ่าน มีข้อความของหลวงพ่อตอนหนึ่งว่า

"__เปรียบเทียบนายเรือนำเรือของตนข้ามมหาสมุทร ผ่านอุปสรรคตลอดไปได้ จนแลเห็นทิวไม้ริมฝั่งที่ตนประสงค์ นายเรือและคนโดยสาร จะมีความยินดีสักปานใด แม้ผู้นำเรือ คืออัตตภาพผ่านอุปสรรคมา ได้ถึง 70 ปีนี้ ก็เช่นนั้น คือ เห็นฝั่งที่จะจอดอยู่แล้ว จะอยู่ไปได้อีกไม่กี่ปี__" ข้อความสุดท้ายของหลวงพ่อเป็นคำพูดที่ชัดเจน ภาพแห่งความทรงจำจากวันแรกที่ได้มากราบหลวงพ่อ จนถึงวันสุดท้าย เมตตาบารมีของหลวงพ่อที่มีต่อข้าพเจ้า ครอบครัว ญาติพี่น้องมิตรสหาย คณะศิษยานุศิษย์ หลวงพ่อผู้เปรียบประดุจโคมทองส่องชีวิตทั้งทางโลก และทางธรรมให้กับข้าพเจ้า อบรมขัดเกลากิเลสเมื่อท้อถอยก็ให้คติธรรม ชุบชีวิตด้วยธรรมะ ด้วยในชาตินี้หลวงพ่อสร้างเมตตาบารมีต่อศิษย์อย่าง เท่าเทียมกัน ไม่ว่าศิษย์นั้นจะฐานะเช่นไร

คำสอนของหลวงพ่อแดงที่ได้อบรมสั่งสอน คณะศิษยานุศิษย์นั้นข้าพเจ้าขอน้อมรับมาปฏิบัติเป็นพุทธบูชาตลอดชีวิต ในวาระสุดท้ายตั้งแต่วันละขันธ์ของหลวงพ่อ คณะศิษยานุศิษย์ได้บำเพ็ญกุศลอุทิศถวายรวมจิตอธิษฐาน ขอกุศลผลบุญจงรวมเป็นพลวปัจจัยส่งเสริมให้บรรลุจุดมุ่งหมายถวายแด่ท่านพระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) ผู้ละขันธ์ไปแล้วขอจงสู่ห้วงนิพพานตราบนิจนิรันดรเทอญ.

คุณครูวาสนา บุญหาญ

ในนามคณะศิษยานุศิษย์ วัดบูรพา จังหวัดอุบลราชธานี

รำลึกและอาลัย...

หลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)

(อดีตเจ้าอาวาสวัดบูรพา ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส) ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

มหา เถโร ปะมาเทนะ ทะวารัตตะเยนะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะเม ภันเต อุกาสะ ทะวารัตตะเยนะ กะตัง สัพพัง อะปะราธัง ขะมะถะเม ภันเต อุกาสะ ขะมามิ ภันเต

(หากข้าพเจ้า จงใจหรือประมาทพลาดพลั้งล่วงเกินบิดา-มารดา ครูบาอาจารย์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระอรหันต์ทุกพระองค์ พระอริยสงฆ์เจ้า ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย รวมถึงผู้มีพระคุณและท่านเจ้ากรรมนายเวร จะด้วย กาย วาจา ใจ ก็ดี ขอท่านได้โปรดอโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ)

หลวงพ่อแดง อมโร ท่านเป็นที่เคารพนับถือบูชาและเป็นผู้มีพระคุณของคุณพ่อ-คุณแม่ ญาติพี่น้องทุกคนรวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย โดยทั้งครอบครัวได้ร่วมทำบุญตามกาลที่วัดบูรพา เมื่อมีงานบุญเป็นประจำตามแต่ละคนจะสะดวก อีกทั้งข้าพเจ้าและหลานชาย 2 คน ได้บวชเรียนกับท่าน ปัจจุบันได้ลาสิกขาไปแล้ว 2 คน คือ ข้าพเจ้า และ หลานชาย 1 คน ส่วนหลานชายอีก 1 คน ยังคงเป็นภิกษุอยู่ที่วัดบูรพาแห่งนี้ และพี่ ๆ บางคนเมื่อมีโอกาสก็จะมาถือศีล 8 นุ่งขาว ห่มขาว ปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อแดง อมโร ตามโอกาสและวันเวลาที่เหมาะสม

ข้าพเจ้าได้บวชเรียนกับท่าน 3 พรรษา (ปี พ.ศ.2539-2541) และลาสิกขาเมื่อประมาณกลางปี พ.ศ.2542 โดยหลวงพ่อแดง ท่านจะส่งลูกศิษย์แต่ละรุ่นไปปฏิบัติธรรม เพื่อขัดเกลากิเลสที่สำนักสงฆ์ (สาขาวัดบูรพา) ตามอำเภอต่าง ๆ ซึ่งตั้งอยู่ในที่สงบเหมาะแก่การปฏิบัติธรรม เช่น ตามภูเขา, ถ้ำ,ป่า, ลำธาร เป็นต้น

พรรษาที่ 1 ข้าพเจ้าจำพรรษาที่ สำนักสงฆ์ภูสุวรรณ อ.สิรินธร จ.อุบลราชธานี

พรรษาที่ 2 ข้าพเจ้าจำพรรษาที่ สำนักสงฆ์ภูสมุ่ย อ.โพธิ์ไทร จ.อุบลราชธานี

พรรษาที่ 3 ข้าพเจ้าจำพรรษาที่ สำนักสงฆ์ภูสุวรรณ อ.สิรินธร จ.อุบลราชธานี

เหตุการณ์ที่สำคัญที่ข้าพเจ้าจำได้ว่าในพรรษาที่ 3 (ประมาณปี พ.ศ.2541) ขณะที่ข้าพเจ้าจำพรรษาที่สำนักสงฆ์ภูสุวรรณ อ.สิรินธร จ.อุบลราชธานี (ห่างจากตัวเมืองอุบลฯประมาณ 90 กม.) นั้น เช้าของวันหนึ่งเกิดฝนตกหนัก น้ำป่าไหลท่วมพัดสะพานขาดทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถข้ามลำธารในป่าภูสุวรรณ เพื่อไปบิณฑบาตในหมู่บ้านได้ และจะกลับสำนักสงฆ์ก็ไม่ได้ เพราะฝนตกหนัก ฟ้ามืดมัวไปหมด จนมองไม่เห็นทางที่จะเดินกลับ ทำให้ข้าพเจ้าหลงทางอยู่ในป่าเป็นเวลานาน ด้วยบารมีของหลวงพ่อแดงท่านเล็งญาณเห็นแล้วว่าลูกศิษย์ (ข้าพเจ้า) คงไม่มีภัตตาหารฉันแน่ ท่านจึงพาคณะญาติโยมจากวัดบูรพา จ.อุบลราชธานี เดินทางไปที่สำนักสงฆ์ภูสุวรรณ เพื่อให้ญาติโยมได้มีโอกาสทำบุญใส่บาตร ทำให้วันนั้นข้าพเจ้ามีภัตตาหารฉัน เพื่อมีเรี่ยวแรงในการปฏิบัติธรรมต่อไป นับเป็นพระคุณสำคัญครั้งหนึ่งที่หลวงพ่อแดงท่านมีเมตตาต่อลูกศิษย์ในการปฏิบัติธรรมแต่สะสาขาของวัดบูรพา

หลักการสอนธรรมะของหลวงพ่อแดง ท่านไม่เน้นการสอนด้วยคำพูด หรือ เทศนาแต่ท่านมักสอนด้วยการกระทำให้เห็น และรับรู้ด้วยตนเองจะได้จำขึ้นใจ ท่านเน้นให้สร้างอริยทรัพย์ คือทรัพย์ที่มีค่ายิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของเรา เพื่อที่อริยทรัพย์หรือคุณความดีนั้นจะได้ติดตามเราไปทุกภพทุกชาติ

บัดนี้ ท่านหลวงพ่อพระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร) ได้มรณภาพจากเราไปตามกาลสังขาร ตามกฎของธรรมชาติ ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกสูญเสียทั้งแก่คณะสงฆ์ และทายก ทายิกา เป็นอย่างมาก คงเหลือแต่คุณความดีและผลงานที่ท่านสร้างสรรค์จรรโลงไว้เป็นอนุสรณ์คู่พระพุทธศาสนาตลอดไป

ท้ายนี้ ข้าพเจ้าในฐานะลูกศิษย์หลวงพ่อแดงผู้หนึ่ง ขอกล่าวสรรเสริญบุญบารมีของหลวงพ่อแดง ว่าท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของ คณะสงฆ์ ญาติโยมพุทธศาสนิกชน เป็นเนื้อนาบุญบารมีของหลวงพ่อแดง ที่ท่านสร้างสมมาทั้งหมดจงเป็นพลวปัจจัยดลให้ดวงจิตของ หลวงพ่อแดง จงสู่พระนิพพานอันเป็นแดนเกษมเทอญ

ชัยทวี พรหมรักษ์
(อดีตพระชัยทวี อัคค ธัมโม)

หัวข้อเทศนาของคณะธรรมสวนะสามัคคี อุบลราชธานี ปีที่ ๔๙ พระคุณแม่ "เทิดไท้ ๗๒ พรรษามหาราชินี" วันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๗

แสดงโดย...พระครูอมรวิสุทธิ์ เจ้าอาวาสวัดบูรพา
ต.ในเมือง อ.เมือง จ.อุบลราชธานี

• นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส นโม ตสฺส (๓ จบ) •

• นิมิตฺตํ สาธุรูปานํ,กตญฺญู กตเวทิตา จ,สพฺ พญฺเจ ปฐวี ทชฺชา, นากตญฺญุ มภิรา ธเย ติ •

ณ บัดนี้ เป็นโอกาสอันดีที่ท่านทั้งหลาย จะได้ฟังธรรมอันเป็นคำสั่งสอนแห่งองค์พระบรมศาสดา เพื่อเป็นการเพิ่มพูนปัญญา และสร้างศรัทธาความเชื่อมั่น หรือความมั่นใจในสิ่งที่ทำนั้นว่า ถูกหรือผิด ดีหรือชั่วอย่างไร ก่อนที่เราจะตัดสินใจ ทำ พูด คิด ในสิ่งนั้น ๆ เพราะว่าเมื่อทำอะไรลงไปแล้ว พูดอะไรออกไปแล้ว หรือเอาอะไรมาคิดแล้ว ผลของการทำ การพูด การคิดนั้น จะต้องติดตามมา และให้ผลแก่ผู้กระทำนั้นแน่นอน การฟังธรรมก็คือการรับรู้ หรือรับเอาสิ่งดี ๆ เป็นการศึกษาหาความจริงของสรรพสิ่งในโลก จึงจะไม่เป็นคนหลงโลก ดำเนินชีวิตอย่างไม่มัวเมาประมาท นับเป็นโอกาสอันดีของพวกเราทั้งหลายที่ได้เกิดมาบนผืนแผ่นดินไทย แผ่นดินแห่งพระพุทธศาสนา ภายใต้ร่มพระบรมโพธิสมภารของพระมหากษัตริย์ที่ทรงทศพิศราชธรรม เกิดมาเป็นมนุษย์สมบูรณ์ทั้งกายและใจ ไม่พิกลพิการ หรือวิกลจริต ผิดมนุษย์สามารถรับรู้ และปฏิบัติตามหลักธรรม คำสอน อันประเสริฐขององค์พระบรมศาสดา ของเราได้

ธัมมะกาโม ภะวัง โหติ ผู้ใฝ่ธรรม คือผู้เจริญ ธัมมะเทสสี ปะราภะโว ผู้ชังธรรม คือผู้เสื่อม พวกเราทั้งหลายนับได้ว่าเป็นผู้เจริญ เพราะเป็นผู้ฝึกใฝ่ธรรมโดยตลอด เป็นเวลานานหลายปีแล้ว ที่คณะธรรมัส-สวนะสามัคคี จังหวัดอุบลราชธานี ได้ดำเนินกิจกรรมการฟังเทศน์สามัคคีในฤดูกาลเข้าพรรษาของทุก ๆ ปี จนกลายเป็นวัฒนธรรมประเพณีของพุทธบริษัทชาวจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งพวกเราทั้งหลายควรจะภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่เราได้รับมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าจากบรรพบุรุษของพวกเรา และควรที่พวกเราจะต้องช่วยกันรักษาสืบทอดต่อไป เพื่อสร้างสรรค์สังคมให้เป็นสังคมสงบสุข

วันนี้ก็เป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่ง คือเป็น "วันแม่แห่งชาติ" โดยทางการกำหนดเอาวันที่ ๑๒ สิงหาคม ของทุกปี ซึ่งเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระบรมราชินีนาถ หรือ แม่หลวงของปวงชนชาวไทย ซึ่งมีพระชนมายุครบ ๖ รอบ หรือ ๗๒ พรรษา รัฐบาลจึงได้ประกาศให้ทุกอำเภอ ทุกจังหวัด จัดทำโครงการ "เทิดไท้ ๗๒ พรรษามหาราชินี" เพื่อประกาศพระเกียรติคุณของพระองค์ ที่ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น พระองค์ทรงลำบากพระวรกาย ในการปฏิบัติพระราชกรณียกิจเพื่อเสด็จออกเยี่ยมเยือน และช่วยเหลือพสกนิกรทั่วฟ้าเมืองไทย เคียงคู่กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ควรที่พวกเราชาวไทยทั้งหลายจะต้องระลึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ เพื่อสร้างจิตสำนึกของตนให้รู้จัก และเห็นคุณค่าของความดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งความดีที่มีอยู่ในตัวของบุคคลที่มีพระคุณ ต่อเราโดยตรง เช่น คุณความดีของท่าน ผู้ให้กำเนิด คือ มารดา บิดา ของเรา เป็นต้น เพราะท่านเป็นบุพการี คือ ผู้ให้อุปการะคุณต่อเราก่อน ไม่มีท่าน ก็ไม่มีเรา ที่มีเราก็เพราะมีท่าน บางคนก็รู้แต่เพียงหน้าตาของพ่อแม่ ไม่เคยระลึก นึกในใจเลยว่าท่านมีอุปการะคุณต่อเราอย่างไรคุณความดีของท่านที่มี ถ้าเราไม่นำมานึกคิด

ทบทวนสรรเสริญบ่อย ๆ ใจของเราก็ปราศจากคุณของท่าน ถึงแม้ว่าท่านจะมีพระคุณมากมายเพียงใดก็ตาม คุณของท่านก็ไม่อาจเข้ามาตั้งอยู่ในใจเราได้ พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้เราชาวพุทธใช้กายทำในสิ่งที่เป็นคุณ ใช้วาจาพูดในสิ่งที่เป็นคุณ ใช้ใจนึกคิดในสิ่งที่เป็นคุณ ส่วนสิ่งที่เป็นโทษท่านให้เราเว้นเสีย อย่านำมานึก, มาคิด มาพูด มาทำให้เสียเวลา เพราะการทำ การพูด และการคิดของเรานั้น มันส่งผลกระทบต่อจิตใจของเราเองทุก ๆครั้ง ทั้งทางด้านที่ดีและในด้านที่ไม่ดี การใฝ่นึกใฝ่คิดในสิ่งที่ดีงาม ฝักใฝ่ที่จะพูดจะฟังแต่สิ่งที่ดี ๆ เป็นการปลูกฝังจิตสำนึกที่ดีให้แก่ตน และเป็นการเสริมสร้างคุณภาพจิตใจให้ดีขึ้นตามลำดับ เมื่อเรานึกถึงบุญคุณของใครบ่อย ๆ เราก็อยากจะทำแต่สิ่งที่ดีต่อบุคคลผู้นั้น เมื่อเราทำแต่สิ่งที่ดี ๆ เราก็เป็นคนดี ดังนั้นการทำความดีต่อท่านผู้มีพระคุณ จึงไม่เป็นการเสียหายหรือขาดทุนแต่ประการใด มีแต่จะทำให้บุคคลผู้นั้นเป็นผู้เจริญก้าวหน้า ดังสุภาษิตที่ว่า ***นิมิตฺตํ สาธุรูปานํ กตญฺญู กตเวทิตา*** แปลความว่า ความกตัญญูเป็นเครื่องหมาย หรือเป็นสิ่งบ่งบอกว่าคนคนนั้นเป็นคนดี ***สพฺพญฺเจ ปฐวึ ทชฺชา, นากตญฺญุมภิรา ธเย*** ส่วนคนที่อกตัญญูไม่รู้คุณคน แม้จะให้แผ่นดินทั้งหมดก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงจิตใจของเขา ให้หันมายินดีในการตอบแทนบุญคุณได้ นอกเสียจากว่าเขาจะลดมานะละทิฏฐิ และหันมาสร้างจิตสำนึกให้แก่ตัวเอง ให้รู้จักคุณค่าของผู้ให้อุปการะ โดยการระลึกนึกถึงคุณความดีของท่าน ในโอกาสวันแม่แห่งชาตินี้ จึงเป็นโอกาสอันดีที่จะนำ “พระคุณของแม่” มาแสดง พอเป็นข้อคิดแก่ท่านผู้ฝักใฝ่ดีทั้งหลาย

พระคุณแม่ หรือจะมี ที่สิ้นสุด มหาสมุทร พระสุธา ที่ว่าใหญ่
นภากาศ อันเวิ้งว้าง แสนกว้างไกล ยังมิได้ หนึ่งเสี้ยว คุณมารดา
เอาแผ่นฟ้า มาวาง ต่างกระดาษ เมรุมาศ แทนปากกา มาขีดเขียน
มหาสมุทร ดุจหมึก แล้วตรึกเพียร ไม่อาจเขียน พระคุณ ของมารดา

คำว่า "แม่" เป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ เช่น สิ่งที่ยิ่งใหญ่ของน้ำ เรียกว่า แม่น้ำ สิ่งที่ยิ่งใหญ่ของแผ่นดิน เรียกว่า แม่ธรณี สิ่งที่ยิ่งใหญ่ของเหล็ก เรียกว่า แม่เหล็ก สิ่งที่ยิ่งใหญ่ในกองทัพ เรียกว่า แม่ทัพ แม่ คือ สตรีผู้มีความยิ่งใหญ่ ในหลาย ๆ ด้าน คือ

แม่ คือ ผู้ยิ่งใหญ่ในการให้ ดังได้กล่าวแล้วว่า ถ้าไม่มีท่านก็ไม่มีเรา สิ่งที่เรา ได้มาจากท่านเป็นสิ่งแรก ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและมีค่ามากที่สุดนั่นก็คือชีวิตและร่างกายของเรานี้เอง คงไม่มีใครที่ไหนที่ไม่รักชีวิต และร่างกายของตน ดังนั้นชีวิตและร่างกายจึงเป็นสิ่งที่มีค่ามากที่สุด คนทั้งโลกนอกจากแม่แล้วไม่มีใครเลยที่จะให้ชีวิตและร่างกายแก่เราได้ ในขณะที่แม่ตั้งครรภ์จนกระทั่งเวลาคลอด ก็ไม่มีใครที่ไหนที่จะมาทนทุกข์ทรมานแทนแม่ของเราได้ การเป็นผู้ให้ของแม่เป็นการให้อย่างบริสุทธิ์ใจ คือ ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใด ๆ หวังเพียงให้ลูกสุขสบาย เท่านั้น

ความรักของแม่ เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ เพราะคำว่า "ลูก" นั้น เป็นเสมือนดวงตา ดวงใจของแม่ ถึงลูกจะสุขสบายหรือร่ำรวย เป็นเจ้าคนนายคน แม่ก็ยังเฝ้าคอยห่วงใยลูกอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าลูกของแม่จะเป็นคนพิกลพิการ หรือบ้าใบ้ วิกลจริตผิดมนุษย์จนใคร ๆ เขารับไม่ได้ แต่แม่ก็รักลูกโดยไม่มีข้อรังเกียจใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าลูกจะอยู่ในสภาวะอย่างไรก็ตาม ความรักของแม่จึงเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่ เหนือความรักของคนอื่นเสมอ

มีเรื่องกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับความรักความผูกพัน ระหว่างแม่กับลูกว่าครั้งหนึ่ง มีนกกระจาบคู่หนึ่งทำรังใกล้ที่พักของฤาษีตนหนึ่ง เมื่อตัวเมียออกไข่และฟักไข่อยู่ในรัง ตัวผู้ก็บินไปหาอาหารมาป้อน วันหนึ่งนกตัวผู้กำลังมัวเมา เพลิดเพลิน ในการดูดดื่มกินน้ำหวานจากดอกบัว จนดวงอาทิตย์คล้อยลับเหลี่ยมเขา แสงแดดที่เจิดจ้าก็ค่อย ๆ จางหายไป กลีบดอกบัวได้ห่อหุ้มเอาร่างของนกน้อยเอาไว้ จนกระทั่งถึงเช้าของวันใหม่ เมื่อแสงแดดสาดส่องมาอีกครั้ง ดอกบัวจึงค่อย ๆ ขยายกลีบเบ่งบานออก นกตัวผู้จึงสามารถบินกลับรังของตนได้ นกตัวเมียเข้าใจผิด คิดว่านกตัวผู้นอกใจ จึงเกิดการละเทาะถกเถียงกัน จนฤาษีตนนั้นเกิดความรำคาญจึงขับไล่ให้ไปทำรังอยู่ที่อื่น เมื่อนกทั้งสองไปทำรังอยู่ในกลางป่า หน้าแล้งเกิดไฟป่าลุกไหม้ลามมาที่รังของนกน้อยทั้งสอง นกทั้งคู่ได้ให้สัญญากันว่าจะเสียสละชีวิตยอมตายพร้อมกับลูกอ่อนในรังด้วยกัน แต่พอไฟลุกลามมาถึงรัง นกตัวผู้ก็บินหนีไป ปล่อยให้ตัวเมียและลูกอ่อนถูกไฟครอกตาย ครั้นเมื่อไฟป่าสงบลง นกตัวผู้จึงบินย้อนกลับมาที่รังของตน เมื่อเห็นนกตัวเมียและลูกอ่อนสิ้นชีวิตในกองไฟ จึงกลั้นลมหายใจตายตามภายหลัง เรื่องดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แม่รักลูกนั้นยิ่งใหญ่มหาศาลกว่ารักใครหรือสิ่งใดทั้งหมดในโลกนี้

คำสอนของแม่ เป็นคำสอนที่ยิ่งใหญ่ แม่เป็นครูคนแรกที่คอยบอกคอยสอนทุกสิ่งทุกอย่างแก่ลูก นั่ง,ยืน,เดินยังไม่ได้แม่ก็สอนให้นั่งได้ ยืนได้ เดินได้ พูดไม่เป็น แม่ก็สอนจนพูดเป็น แม่เป็นคนสอนให้รู้จักกราบ รู้จักไหว้ รู้จักดี รู้จักชั่ว แม่เป็นแม่แบบในการดำรงชีวิตของลูก เมื่อลูกเป็นทุกข์แม่ก็คอยเป็นเพื่อนปลอบใจด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยน เมื่อลูกทำดี แม่ก็คอยยกย่องเชิดชู แต่ถ้าลูกดื้อรั้นแม่ก็คอยตักเตือนเฆี่ยนตีให้รู้จักเข็ดหลาบเสียบ้าง เป็นกระบวนการ การสอนครบถ้วนตามหลักทฤษฎีที่ว่า

สระน้ำ ลำยอ และกอไผ่ ด้วยความ ห่วงใยและมุ่งหวังที่จะให้ลูกเป็นคนดี มีวิชามีความรู้มีความสามารถ ให้สามารถพึ่งพาตนเองได้ แม่จึงยอมทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก ซึ่งไม่มีครูคนใดทำได้เหมือนแม่ แม่ทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็เพราะความรักความหวังดีต่อลูกด้วยความบริสุทธิ์ใจโดยแท้จริง มีคำโบราณพูดไว้ว่า "เริ่มที่พ่อ ก่อที่แม่ แก้ที่ครูสอน" นั่นหมายความว่า ถึงแม้ว่าลูกจะได้ดีมีสุข จะประสพความสำเร็จในชีวิตสูงส่งขนาดไหนก็ตาม ย่อมมาจากจุดเริ่มต้นคือแม่ เหมือนกับผลไม้ถึงแม้มันจะมีรสชาติหอมหวานสักปานใดก็ตาม มันก็เริ่มสร้างเนื้อสร้างรสชาติของมัน ตั้งแต่วันที่มันเริ่มติดดอกออกผล จึงส่งผลให้มีรสหอมหวานในภายหลัง แม่จึงเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของลูก เพราะแม่เป็นผู้ให้ร่างกาย และชีวิต เป็นผู้ให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกทั้งกายและใจ แม่เป็นผู้ให้ความรู้พื้นฐานของการดำรงชีพ ก่อนที่แม่จะลาจากโลกนี้ไป สิ่งที่แม่ต้องการอยากเห็น มากที่สุดก็คือ "ความสุขและความสำเร็จของลูก" ในโลกนี้จะหาคนที่จิตใจประเสริฐอย่างแม่ไม่ได้อีกแล้ว

อันรักอื่น ไม่เที่ยงแท้ เหมือนแม่ รักผูกสมัคร สายเลือดไม่เหือดหาย
อันคนอื่น ที่ประจักษ์ รักเพียงกาย จืดจางง่าย ไม่จีรัง ดั่งมารดา

พฺรหฺมาติ มาตาปิตโร, มารดาบิดา ท่านว่าเป็นพรหมผู้มีแต่ให้
อาหุเนยฺยา จ ปุตฺตานํ มารดาบิดาคือ ผู้ที่น่าเคารพที่สุดของบุตร
ปุพฺพาจริยาติ วุจฺจเร มารดาบิดา เป็นบูรพาจารย์ของบุตรท่านทั้งหลาย การทำความดีกับพ่อแม่ของเรานั้น อย่าคิดว่าเป็นการใช้หนี้ แต่จงทำด้วยความรู้สึกเทิดทูนบูชา และซาบซึ้งในบุญคุณ อย่าคิดว่าตอบแทนโดยการให้ทรัพย์สินเงินทอง และวัตถุสิ่งของก็เพียงพอแล้ว การกระทำที่ดี ๆ คำพูดที่ดี ๆ ความรู้สึกนึกคิดและความปรารถนาดีที่มีต่อท่านมีคุณค่ามากกว่าทรัพย์สิน เพราะสิ่งที่ท่านอยากเห็น และเห็นแล้ว

ทำให้ท่านมีความสุขมากที่สุด คือ ความดีของลูก และอย่าเข้าใจผิดคิดว่า เมื่อท่านตายจากเราไปแล้ว เราก็หมดหน้าที่ที่จะต้องทำความกตัญญู ต่อท่านพระพุทธองค์ทรงตรัสเอาไว้ว่า จิตวิญญาณของสรรพสัตว์นั้น ไม่เคยสูญสลาย ตราบใดที่จิตวิญญาณของสรรพสัตว์ยังไม่บรรลุถึง พระนิพพานตราบนั้นก็ยังเวียนว่ายตายเกิด ในภพภูมิต่าง ๆ ไม่มีวันจบสิ้น ภพภูมิที่หยาบก็มีร่างกายอันหยาบอาหารก็หยาบ ภพภูมิที่ประณีตก็มี ร่างกายอันประณีตอาหารก็ประณีต บางภพภูมิก็มีบุญเป็นอาหาร เมื่อสิ้นบุญที่ทำเอาไว้ หรือบุญที่ญาติอุทิศให้วิญญาณก็เคลื่อนไปจุติใน ภพภูมิใหม่ต่อไป พระบรมศาสดาท่านจึงทรงสอนบุตร-ธิดา ให้รู้จัก กตัญญูต่อมารดาบิดา เมื่อยังมีชีวิตอยู่ให้รู้จักอุปัฏฐากเลี้ยงท่านให้ดีหนึ่ง ทำงานแทนท่าน อย่าปล่อยให้ท่านตรากตรำทำงานหนักหนึ่ง ดำรงวงศ์ ตระกูลด้วยการทำแต่ความดีรักษาชื่อเสียง เกียรติยศ ของพ่อแม่หนึ่ง รู้จักรักษามรดกของท่านมิให้อันตระทานหนึ่ง และเมื่อท่านล่วงลับไปแล้ว ให้หมั่นทำบุญอุทิศไปให้หนึ่ง ขอให้เข้าใจด้วยว่าทุกครั้งที่เราทำดีต่อท่าน ท่านก็ไม่ได้เอาความดีของเราไปไหน แต่ท่านได้รับประโยชน์จากความดี นั้นด้วย เหมือนคนเดินทางไกลเข้าไปหลับพักร้อนใต้ร่มไม้ อาศัยความ ร่มเย็นจากร่มไม้ เมื่อเขาเดินจากไปเขาก็ไม่ได้เอาความร่มเย็น หรือร่มเงา หนีจากต้นไม้ ดังนั้นการทำดี ต่อบิดามารดาจึงเป็นการ สร้างความดี เพิ่มบุญ เพิ่มกุศลให้แก่ตัวเอง บางคนก็สงสัยว่าเมื่อเราทำบุญอย่างใด อย่างหนึ่งแล้วอุทิศส่วนบุญนั้น ๆ ไปให้แก่ญาติพี่น้องที่ตาย หากว่าดวง วิญญาณนั้นไม่อยู่ในฐานะที่จะมารับส่วนบุญของเราได้ ผลบุญที่เราทำนั้น จะตกไปไหน คำตอบก็คือมันก็เหมือนกันกับคนเดินทางกับต้นไม้ คนเดินทางจะเข้ามาพัก หรือจะเดินผ่านไป ความร่มเย็นของร่มไม้ มันก็ยังเป็นของมันอยู่อย่างนั้น อยู่กับต้นไม้ต้นนั้นนั่นแหละ เพราะมัน เป็นคุณสมบัติของต้นไม้ต้นนั้นอยู่แล้ว บุญที่เราอุทิศให้แล้วแก่ญาติ

ที่ตายไปก็เช่นกัน เขาจะได้รับหรือไม่ได้รับ มันก็เป็นของผู้ทำอยู่แล้ว ผู้มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ จึงเป็นสิ่งบ่งบอกว่าคน ๆ นั้นกำลังต่อยอดความดีและเพิ่มบุญให้แก่ตนเอง บางคนก็เข้าใจว่าถ้าอุทิศส่วนบุญมาก ๆ บุญของตนจะหมดเร็ว เพราะไปเปรียบเทียบกับวัตถุสิ่งของ นี่คือความเข้าใจผิดยิ่งอุทิศส่วนบุญให้มาก ๆ กุศลเจตนาคือ ความหวังดีที่มีต่อผู้อื่นยิ่งเพิ่มมากขึ้น เมื่อใจมีกุศลมาก บุญก็จะเกิดขึ้นได้มากด้วย ในฐานะที่เราเป็นลูกก็ควรจะทำหน้าที่ของลูกที่ดีไปจนถึงวันตาย ในฐานะที่เราเป็นพ่อเป็นแม่ก็ควรจะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ สร้างคุณสมบัติของความเป็นพ่อเป็นแม่ให้เด่นชัด ลูก ๆจะได้ซาบซึ้งในพระคุณมาก ๆ ลูกจะได้ทำความดีตอบแทน และกลายเป็นคนดีของสังคม

ในปัจจุบันมีแม่บางคนขาดคุณสมบัติของแม่ คือ ไม่รับผิดชอบเลี้ยงดูลูกของตน ทิ้งลูกให้ปู่ย่าตายายเลี้ยงดูแล้วตนเองก็หนีไป เป็นแม่เหมือนนกกาเหว่า ที่ออกไข่ทิ้งไว้ให้แม่กาฟักและเลี้ยงดู โดยตัวเองไม่เคยแสดงความรับผิดชอบอะไรเลย พอลูกโตขึ้นก็เข้าใจว่าตนถูกทอดทิ้ง จึงมีแต่ความรู้สึกเจ็บแค้นพ่อแม่ น้อยเนื้อต่ำใจกับสภาพชีวิตของตน ในที่สุดก็มองไม่เห็นความสำคัญของแม่ ไม่เห็นความสำคัญของคนอื่น คิดว่าไม่รู้จะทำความดีกับใคร ไปทำไมไม่เห็น แม้ความสำคัญของชีวิตตน จึงทำตนเหมือนคนหลุดโลก คือเป็นคนเสเพล สร้างปัญหาให้แก่สังคม การกระทำของแม่มันมีผลผูกพันมาถึงลูก ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้แล้วว่า **กมฺมพนฺธุ** คนเรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์

ดังนั้นใน **วันแม่แห่งชาติ** ของทุกปี เขาจึงมีการมอบรางวัล และประกาศนียบัตรคุณแม่ดีเด่น หรือแม่ตัวอย่างประจำปี เพื่อเป็นการสนับสนุนส่งเสริมให้แม่เป็นแม่ที่ดีมีคุณธรรม ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ให้กำเนิดเท่านั้น แม่ต้องเป็นหลายสิ่งหลายอย่างให้แก่ลูกได้ เพราะแม่เป็นแม่แบบของลูกได้ดีที่สุดกว่าคนอื่น แม่ทุกคนเป็นทั้ง แม่ของลูกเป็นทั้งลูกของแม่

จงทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ทุก ๆด้าน ในมงคลสูตร กล่าวไว้ว่า **มาตาปิตุ อุปฏฺฐานํ** การอุปัฏฐาก มารดา–บิดา **ปุตฺตทารสฺส สงฺคโห** การสงเคราะห์บุตรและทายาท **เอตมฺมํ คลมฺตฺตม** เป็นการสร้างมงคลอันสูงส่ง การแสดงธรรมก็เห็นสมแก่เวลา **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

ในท้ายสุดแห่งการแสดงพระธรรมเทศนาในวันนี้ และในวันนี้เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระราชินี อาตมาภาพในนามคณะสงฆ์ และทายก–ทายิกา วัดบูรพา ขอถวายพระพรแด่สมเด็จพระบรมราชินี ขอให้ทรงมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง ทรงมีพระราชหฤทัยเกษมสำราญ เป็นแม่หลวงของปวงชน เป็นมิ่งมงคลของชาวไทยตลอดกาล...เทอญ และขออวยพรให้คณะธรรมัสสวนะสามัคคีทุกคนจงมีแต่ความสุข ความเจริญ ด้วยจตุพรชัย คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ ตลอดไป...เทอญ

(ยะถา....ฯลฯ)

ประวัติวัดบูรพา

วัดบูรพา ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อปี พ.ศ.๒๔๓๙ โดยที่สืบถามท่านผู้รู้ และท่านผู้เคยได้เห็นและได้ยินเล่าสืบต่อกันมา และท่านผู้สมควรพอเชื่อถือและรับพึ่งได้ดังนี้

สมัยกรมหลวงสรรพสิทธิประสงค์ มาครองอุบลราชธานี ระยะนั้น พระอาจารย์สีทา ชยเสโน ได้มาครองเป็นเจ้าอาวาสวัดใต้เทิง และวัดเลียบ ประมาณปี พ.ศ.๒๔๒๑-๒๔๔๒ วัดใต้เทิง และวัดเลียบยังเป็นมหานิกายอยู่โดยมีอาจารย์หนู (เจ้าคุณปัญญา ศิสารเถร) และ ท่านอาจารย์เสาร์ เป็นเจ้าอาวาสทั้งสองท่าน โดยที่ท่านทั้งสองได้ทำการยัติเป็นธรรมยุติกนิกาย อันมีท่านเจ้าคุณอริยกวี (อ่อน) เป็นพระอุปัชฌาย์ และท่านอาจารย์สีทา ชยเสโน เป็นกรรมวาจารย์ พระมหาทาเปรียญ ๙ ประโยค

เมื่อท่านอาจารย์หนู และอาจารย์เสาร์ ได้รับญัตติเป็นพระธรรมยุตแล้ว สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (ติสสฺเถร อ้วน) สมัยนั้นได้ดำริว่า วัดบูรพายังว่างจากเจ้าอาวาส ท่านจึงสั่งให้ท่านอาจารย์สีทา ชยเสโน มาประจำอยู่ และให้เป็นอุปัชฌาย์ด้วย เพื่ออุปสมบทกุลบุตรต่อไป ส่วนท่านอาจารย์เสาร์ ท่านก็ออกธุดงค์วัตรตามปฏิปทาของท่านต่อไป

วัดบูรพา เดิมนั้นเป็นป่าทึบ เป็นที่โนน บริเวณเป็นวัดร้างมาก่อน มีซากปรักหักพังของโบสถ์อยู่บ้าง ทั้งเป็นที่ทำเลอุดมสมบูรณ์ เป็นที่สงบ สมควรเป็นที่อยู่อาศัยของผู้แสวงหาความสงบเป็นอย่างดี ท่านอาจารย์จึงเริ่มลงมือบูรณะซ่อมแซมปฏิสังขรณ์โบสถ์ และกุฏิขึ้น และต่อมาเสด็จกรมหลวงสรรพสิทธิประสงค์ทรงทราบความประสงค์ของอาจารย์ จึงได้ทรงให้การอุปถัมภ์ โดยได้นำกำลังผู้ต้องหาทั้งหลายมาช่วยบูรณะซ่อมแซม ถากถางให้ เพราะท่านเสด็จเลื่อมใสในท่านอาจารย์สีทาอยู่มาก เมื่อทำการปรับปรุงซ่อมแซมเป็นวัดเรียบร้อยแล้ว พร้อมทั้งนิมนต์ท่านอยู่ประจำเพื่อเป็นเจ้าอาวาสต่อไป และรักษาการณ์ทั้งวัดเลียบและวัดใต้

เพราะสมัยนั้น วัดเหล่านี้จะหาพระเถระผู้สมควรเป็นผู้ปฏิสังขรณ์ หรือเป็นเจ้าอาวาสนั้นยาก จึงต้องตกเป็นภาระของท่านทั้ง ๓ วัดด้วย

วัดที่สร้างใหม่นี้ ให้ตั้งชื่อว่า “วัดบูรพา” โดยที่สถานที่ตั้งวัดนี้อยู่ทางด้านทิศตะวันออกของวัดทั้งสองคือวัดเลียบและวัดใต้ อนึ่งที่ดินนอกจากบริเวณที่สร้างวัดแล้ว ยังมีที่ดินอีกแห่งหนึ่งอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของวัด เสด็จฯท่านได้หวงไว้เป็นที่ของท่าน เรียกที่ดินแห่งนี้ว่า “สวนหม่อม” เมื่อวัดเจริญขึ้นแล้ว ก่อนที่ท่านจะเสด็จกลับกรุงเทพ เพื่อประโยชน์เป็นที่อาศัยบำเพ็ญเพียรของแม่ชี โดยให้ทางวัดบูรพาเป็นผู้ดูแลรักษาตามพระประสงค์ จนท่านถึงแก่มรณภาพ เมื่อประมาณปี พ.ศ.๒๔๗๙

ส่วนวัดบูรพาเมื่อท่านมรณภาพลงแล้ว ก็เป็นหน้าที่พระในวัดพิจารณาจัดสรรขึ้นมาเพื่อรักษาการณ์แทนต่อไป ผลสุดท้ายหลวงพ่อมหาเสนาเป็นผู้รักษาแทนต่อไป ระยะนี้ฐานะของวัดเสื่อมลงสิ่งของศาสนสมบัติได้เกิดอันตรธานหายไปเป็นส่วนมาก และมีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น หลวงปู่จางวาง (ชื่อนี้คงจะเป็นทินนามแต่งตั้งหรืออย่างไร อำเภอเขื่องใน ท่านได้ล้มป่วยลงและถึงแก่มรณภาพ ส่วนหลวงพ่อสนธิก็เกิดความไม่สบายใจ จึงได้กลับไปอยู่วัดเลียบกับหลวงปู่วิชิตอักษร ส่วนหลวงปู่โคต สุภูโต ก็เกิดป่วยลง ญาติจึงนำกลับไปบ้านเดิมคือเมืองฟ้าหยาด)

หลวงพ่อมหาเสนา ซึ่งรักษาการณ์แทนต่อมาก็มีอันเป็นไปเกิดความไม่สงบภายในวัด ความทราบถึงพระเดชพระคุณเจ้าคุณพระสุราชมุนีเจ้าคณะมณฑล สมัยนั้น ท่านจึงบัญชาให้นำหลวงพ่อมหาเสนาไปอยู่ที่นครราชสีมาด้วย เป็นอันว่าวัดบูรพามีอันต้องว่างเจ้าอาวาสในราวปี พ.ศ.๒๔๘๔

ครั้งต่อมาอาจารย์แก้ว ซึ่งเดิมเป็นคนนครจำปาศักดิ์ เมืองโขง สมัยเมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านเคยได้บวชมาอยู่ศึกษาธรรมวินัยที่สำนักอาจารย์สีทา เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ต่อมาท่านก็ได้หนีไปอยู่ที่อื่น และท่านก็ได้วกกลับมาอีกภายหลัง ในระยะที่วัดบูรพาว่างจากเจ้าอาวาสพอดี คณะทายก ทายิกา ได้นิมนต์ท่านให้อยู่จำพรรษา และรักษาศรัทธาของชาวบ้านเพื่อสืบต่อ ท่านองค์นี้ก็ได้บำรุงบูรณะซ่อมแซมศาสนวัตรในวัดดำเนินตามปฏิปทาของท่านอาจารย์ ต่อมาความเป็นอยู่ของวัดจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นตามพอสมควร และด้วยบารมีของท่านอาจารย์มั่นและท่านอาจารย์เสาร์ ซึ่งท่านได้เดินธุดงค์ไป ๆ มา ๆ จึงนับว่าวัดนี้ได้อาศัยอุปการคุณอย่างล้นพ้น พร้อมทั้งพระเณรซึ่งเลื่อมใสในท่านได้ติดตามท่านมาเป็นกำลังใจการบูรณะซ่อมแซมปฏิสังขรณ์วัดตลอด

แต่ด้วยแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรม ถ้าหากประพฤติถูกต้องในทำนองครองธรรมแล้ว อนิสงส์แห่งการปฏิบัติก็ย่อมนำความเจริญมาสู่ตัวและศาสนาด้วย ถ้าหากประพฤตินอกรีตนอกกรอบแล้วผลแห่งความหายนะก็ตามมาโดยไม่ต้องสงสัย เพราะหลังจากอาจารย์แก้วมาอยู่บูรณะซ่อมแซมวัดบูรพาแล้วไม่นาน ก็มีเรื่องอันไม่เป็นมงคลเกิดขึ้น แม้ที่ดิน "สวนหย่อม" ซึ่งเสด็จในกรมท่านได้ประทานอยู่ในความดูแลของวัดและเพื่อบำเพ็ญสมณธรรมของเหล่าแม่ชีทั้งหลาย ก็ถูกผู้ประสงค์จะทำก็พากันคิดหาทางเพื่อเอาเป็นของตนไปหมด ยังเหลืออยู่ก็เท่าที่เห็นอยู่ทุกวันนี้ เท่านั้น

ฉะนั้น ด้วยสภาพของความเจริญ และความเลื่อมซึ่งตกอยู่ในสภาพของสังขารธรรม เมื่อเจริญถึงสุดขีด ก็ต้องเสื่อมลงตามสภาพของมันตามสภาพของปัจจัย แม้สภาพของวัดบูรพาก็ไม่พ้นตกอยู่ในสภาพนั้น เมื่อเสื่อมแล้วก็คงเจริญ แต่โดยแท้วัดบูรพาซึ่งเป็นวัดเก่าแก่มีผู้ศรัทธาเลื่อมใสนับถือ มีผู้ทรงคุณวุฒิ ครูบาอาจารย์ ก่อสร้างควบคุมดูแลรักษามาด้วยความวิริยะอุตสาหะ เพื่อเป็นที่เชิดหน้าชูตาของศาสนะทาญาติ

จรรโลงไว้ซึ่งศาสนธรรมอันสูงส่งสืบมา จะถึงกาลอันเสื่อมลงไปกว่านี้ย่อมเป็นไปไม่ได้ ด้วยอำนาจบุญบารมีของบูรพาจารย์ที่ท่านได้สละแรงกาย แรงศรัทธา มอบถวายชีวิตสร้างขึ้นมา ย่อมต้องเจริญเป็นศรีสง่าราศีแก่อนุชนรุ่นหลัง

เมื่อพูดถึงวัดบูรพา เมื่อขาดพระผู้ใหญ่ และทรงคุณวุฒิ คุณธรรมที่ทางคณะสงฆ์ส่งมาปกครอง หรือผู้ปกครองในวัดไม่อยู่ในระเบียบวินัยแล้ว หนักเข้าก็มีแต่นำความหายนะและเสื่อมโทรมลง แต่วัดบูรพายังไม่ถึงกับชะตาของวัดต้องอับเฉาลง โดยมีลูกศิษย์ของท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ผู้ซึ่งเป็นปรมาจารย์ทางวิปัสสนาอันยิ่งใหญ่ ชื่อว่าอาจารย์พรมาจากจังหวัดสกลนคร ซึ่งเป็นดินแดนถิ่นฐานที่ท่านพระอาจารย์มั่นโดยเคยไปปฏิบัติธรรมวิปัสสนา ได้มาค้ำจุนบูรณะซ่อมแซมวัดบูรพาซึ่งท่านอาจารย์มั่น และอาจารย์เสาร์ ผู้เป็นองค์บูรพาจารย์ทางวิปัสสนากรรมฐาน

ท่านอาจารย์พร ได้พร้อมด้วยทายก ทายิกา ผู้มีศรัทธาได้สร้างศาลาโรงธรรมขึ้น และได้บูรณะวัด และศาสนวัตถุให้เป็นศรีสง่าเป็นที่เจริญศรัทธาแก่สาธุชนเป็นอย่างดี และท่านก็กลับไปอยู่ที่อื่นตามวิสัยท่านที่ดำเนินธุดงค์ดังอาจารย์ได้ปฏิบัติมา

ปี พ.ศ.๒๔๘๕ พระอาจารย์ทอง อโสโก ได้รักษาการเจ้าอาวาสวัดบูรพา ต่อจากท่านอาจารย์พร จนกระทั่งท่านอาจารย์ทองอาพาธป่วยเป็นอัมพาตอยู่วัดป่าโสภนาราม

ปี พ.ศ.๒๕๐๒ ได้มีท่านเจ้าคุณอาริยคุณธาร (พระมหาเส็ง ปุสโส) ได้มาเป็นกำลังในการก่อสร้างโบสถ์ ได้ลงมือสร้างได้แต่เพียงลงรากฐานไว้ ครั้งต่อมาพระครูประจักษ์อุบลคุณ เจ้าคณะอำเภอเมืองอุบล เจ้าอาวาสวัดเลียบ ได้มอบหมายให้พระครูสงัด กาญจโน เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้างต่อจนสำเร็จดังได้ปรากฏอยู่นี้ เมื่อเสร็จแล้วท่านก็ลาสิกขาบทไป ยังเหลือพื้นกำแพงแก้ว ท่านเจ้าคณะอำเภอก็ดำเนินการต่อไป ด้วยเงินทุนจากการทำบุญทอดกฐินจึงสำเร็จสมบูรณ์

ส่วนท่านเจ้าคุณธรรมบัณฑิต ท่านได้มาอยู่จำพรรษาที่วัดนี้ ๓ เดือน โดยท่านมาจัดการด้านการปกครองคณะสงฆ์ และระงับเรื่องความวุ่นวายภายในวัด ซึ่งมีอธิกรณ์เกิดขึ้นเมื่อเรื่องต่าง ๆ ภายในวัดสงบเรียบร้อยแล้ว และปรับปรุงวัดให้อยู่ในสภาพที่ดี เป็นที่เลื่อมใสแก่ผู้ศรัทธาแล้ว ในวันออกพรรษาท่านก็กลับวัดสุปัฏนาราม และย้ายไปวัดสุทธิจินดา จังหวัดนครราชสีมา ด้วยหน้าที่ทางคณะสงฆ์

ต่อมาในปี ๒๕๑๓ พระครูอมรวิสุทธิ์ ซึ่งอยู่ร่วมกับท่านเป็นผู้มีอายุพรรษาสมควรแก่เป็นเจ้าอาวาสสืบต่อมา ท่านได้สละกำลังกาย กำลังความคิดพัฒนาวัดให้เจริญรุ่งเรืองมาตลอด และท่านก็ดำเนินนโยบายให้เป็นที่เชื่อถือแก่ครูบาอาจารย์

ลำดับเจ้าอาวาสปกครองวัด

๑. พระอาจารย์สีทา ชยเสโน	พ.ศ. 2439
๒. พระอาจารย์เสาร์ กันตสีโล	-
๓. พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต	-
๔. พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม	-
๕. พระอาจารย์ลี ธมฺธโร	-
๖. พระอาจารย์พร	-
๗. พระมหาบัวพัน	-
๘. พระอาจารย์เขียน	-
๙. พระอาจารย์แก้ว	-
๑๐. พระอาจารย์พุธ ฐานิโย	-
๑๑. พระครูปลัดสงัด (ลาสิกขาบท)	-
๑๒. พระครูอมรวิสุทธิ์ (แดง อมโร)	พ.ศ.2513-2549

ธรรมะจากหลวงพ่อ

จะกล่าวประวัติไว้เป็นที่ระลึกแก่สานุศิษย์ทั้งหลาย ผู้ต้องการอยากรู้ด้วย ในปี จอ พ.ศ.๒๕๔๗ นี้ เดือน ๓ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ตามจันทร์คติอายุของอาตมาครบ ๗๐ ถ้วน นับเป็นวันได้ ๒๕,๕๕๐ วัน และเป็นการยินดีอย่างสูงสุด ถ้าจะคิดถึงชีวิตของสัตว์ซึ่งเขารักเหมือนชีวิตของเรา แต่ถูกเราปล้นแย่งเอาร่างกายซึ่งเป็นของรักแห่งเขา มาบำรุงชีวิตอันเป็นที่รักของเราก็น่าสังเวชสลดใจ ถ้าจะนับไปทั้งไข่ทั้งตัวเอามาบำรุงตนตนเดียวก็เห็นจะมากกว่าล้าน แต่จะทำอย่างไรได้ถูกธรรมดาบังคับเสียแล้วก็ต้องทำไม่รู้ไม่เห็น ทำเซ่อ ๆ ยินดีว่าตนข้ามทางกันดารจวนจะถึงที่พักแล้วเท่านั้น เปรียบเทียบนายเรือ นำเรือของตนข้ามมหาสมุทรผ่านอุปสรรคตลอดไปได้ จนแลเห็นทิวไม้ริมฝั่งที่ตนตนประสงค์ นายเรือและคนโดยสารจะมีความยินดีสักปานใด แม้ผู้นำเรือคืออัตตภาพผ่านอุปสรรคมาได้ถึง ๗๐ ปีนี้ ก็เช่นนั้นคือ แลเห็นฝั่งที่จะจอดอยู่แล้วจะอยู่ไปได้อีกไม่กี่ปีคงจะรักษาคุณความดีที่ตนประพฤติมาแล้ว ต่างหากจะได้ยินต่อความแก่ความเฒ่าทำไมกัน ในการทำบุญครั้งนี้ได้ปรึกษากับพระเณรลูกศิษย์และญาติโยมแล้ว

ต่อจากนี้จะเล่า **อัตตถจริยา** ในทางธรรมปฏิบัติไว้สู่กันฟังอีกโสดหนึ่ง คือ เมื่ออายุ ๑๓ ปี ได้เข้ามาอยู่วัดเป็นปะขาว พออายุ ๑๕ ปีบวชเป็นเณรจนถึงอายุ ๒๐ ปี จึงได้บวชเป็นพระในระหว่างอาตมามีอายุ ๒๕ ปี ล่วงแล้ว อาตมามีความจับใจพระพุทธโอวาทข้อที่ว่า **อัตตา หิ อัตตะโน นาโถ** ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน เมื่ออาตมายังไม่ฉลาดก็ถือว่าร่างกายจิตใจนี้เองเป็นตัวเป็นตน จึงได้ตั้งหน้าศึกษาเล่าเรียนพากเพียรรักษาตนให้ตั้งอยู่ในสุจริตธรรมทุกเมื่อ มีหิริโอตัปปะ ประจำตัวอยู่เสมอครั้งภายหลังได้ศึกษาธรรมหนักขึ้น ได้อาศัยหนังสือสังขิตโตวาท

มีบทหนึ่งเขียนว่า ไม่มีใครแก่ ไม่มีใครตาย นามรูป ธาตุ ขันธ์ อายะตะนะ เกิดขึ้นแล้วดับไปต่างหาก ดังนี้ก็ตั้งใจจะปฏิบัติตาม แต่เกิดความลังเล ไม่แน่ใจเพราะผิดกับความเห็นเดินไป แต่เดิมเห็นว่าร่างกายจิตใจเป็นตน คือนามรูป ธาตุ ขันธ์ อายะตะนะ นั้นเอง ครั้งมาวิเคราะห์ตามตำรา ท่านว่าไม่ใช่ตนยิ่งเกิดความสงสัยใหญ่โตขึ้น แต่ตนเชื่อว่านามรูป ธาตุ ขันธ์ อายะตะนะ เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อยู่ตามท่านนั้นเอง แต่ติดอนัตตา อยู่ประมาณ ๑๐ ปี เมื่อสังเกตดูผลคือ ความสงบ ราคะ โทสะ โมหะ ก็ไม่สู้จะมีอำนาจอะไรนัก ใจก็จางออกจากตำรา ยึดไตรสิกขาเชื่อแน่ว่า ท่านที่เดินตามไตรสิกขาได้สำเร็จมรรคผล นับด้วยแสนด้วยโกฏิ เป็นอันมาก เราจะยึดมั่นในอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อยู่เพียงเท่านี้ จะถือเอาว่าเป็นปัญญาก็ยังกะไรอยู่ จะเสียเวลาเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นก็มีเวลา ปลีกตัวออกวิเวกได้บ้าง บางสมัยเมื่อพิจารณาความในธรรมวินัยสูตร ทำให้เกิดความฉลาดขึ้นมา เหตุที่ท่านวางท่ากระแย่ง (วางมาด) ไว้ทำให้เกิดวิจิกิจฉา ขึ้นมาก ที่แสดงว่าสังขารทั้งสิ้นไม่เที่ยง สังขารกับธรรมนี้จะต่างกันอย่างไร สังขารก็เชื่อว่าธรรม ส่วนธรรมจะต่างกับสังขารอย่างไร คงไว้ตามนัยอัคคัปสนสูตรที่ว่า **สังขะตา วา อสังขะตา วา วิราโฉ เตสัง อัคคะมะกะขายะติ** หมายความว่า **สังขะตา วา** เป็น **สังขารธรรม** ได้แก่ นิพพานกับฐัญญัติธรรมทั้งสิ้นเป็นอนุปาทินนะกะสังขาร ที่ว่า **สัพเพ ธัมมา อนัตตา** นั้นท่านหมายทั้ง **สังขะตะธรรม** และ**อสังขะตะธรรม** เป็นอนัตตา แต่มีความวิเศษต่างกัน ส่วน**สังขะตะธรรม**นั้นอาจดับจากตัวได้ ตามนัยที่ว่า **เตสัง วูปปะ สะโม สุโข** ความเข้าใจระงับสังขารเหล่านั้นเป็นสุข คือเป็นของไม่มีอยู่แต่เดิม เป็นแต่ อนัตตาคงเป็นธรรมอยู่ตามหน้าที่ คงได้ความว่าตนเป็นธรรม ธรรมเป็นตน จึงเป็น **อัตตะ ทีปา ธัมมะ ทีปา อัตตะสรณา ธัมมะสรณา** ตรงกับวักกลิสูตรว่า **โย ธัมมัง ปัสสติ โส มัง ปัสสติ** ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราดังนี้ เมื่อปฏิบัติจนเห็นตัวธรรม

เห็นธรรมเป็นตัวแล้ว ก็เห็นคุณเห็นประโยชน์ในร่างกายจิตใจทุกแผนก ที่ว่า **อัตตา หิ อัตตะโน นาโถ** ตนเป็นที่พึ่งแก่ตน ก็ได้ความชัดเจนขึ้น แต่ก่อนเห็นร่างกายจิตใจนี้เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นอสุจิ เป็นอสุภัง หาแก่นสารมิได้ เมื่อสังขารดับแล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อสุจิ อสุภัง ดับไปตามกันหมด ยังเหลืออยู่แต่ธรรมซึ่งเป็นของวิเศษให้เราได้พึ่งพาอาศัยเป็นสุขทุกวันร่างกายจิตใจนั้น ได้แก่ สกลกายทั้งสิ้น คือ ตา หู จมูก ปาก ทวารหนัก ทวารเบา มือ เท้า อวัยวะน้อยใหญ่ทั้งปวงล้วนเป็นสมบัติอันประเสริฐสำหรับตัวเรา แต่ละอย่าง ๆ ล้วนเป็นเองสำเร็จมาด้วยปุญญาภิสังขารทั้งสิ้น จึงได้บริบูรณ์เช่นนี้ ถึงแม้เราจะเป็นฉลาดเป็นช่างวาดช่างเขียนจะตกแต่งเพิ่มเติมให้ดีขึ้นไปอีกก็ไม่ได้ ได้มาอย่างไรก็จะต้องอาศัยใช้สอยกันไปจนแก่จนวันตาย แต่งได้เพียงให้ประพฤติดีประพฤติชั่วเท่านั้นเอง ที่จะแต่งให้สูง ให้ต่ำ ให้ดำ ให้ขาว ให้มีอายุยืนไม่รู้จักตายแต่งไม่ได้ เรามีหูนึกอยากจะรู้รสอะไรก็รู้ได้ เรามีจมูกนึกอยากรู้กลิ่นอะไรก็รู้ได้ เรามีปากนึกอยากจะรู้รสอะไรก็รู้ได้ นึกอยากจะพูดอะไรก็พูดได้ นึกอยากจะกินอะไรก็กินได้ เรามีมือนึกอยากจะทำอะไรก็ทำได้ เรามีเท้านึกจะเดินไปทางไหนก็ไปได้ เรามีจิตใจนึกจะน้อมตรึกตรอกอะไรก็ได้สมประสงค์ ผู้รู้ตนว่าเป็นของวิเศษอย่างนี้ย่อมเป็นเหตุให้ได้ความสุข คือใช้ตามหน้าที่ ไม่ให้วัตถุเหล่านั้นเป็นข้าศึกแก่ตน คือเกิดปฏิฆะโทมนัส ยินดียินร้ายเพราะวัตถุของตน นิสัยของผู้ฉลาดย่อมไม่ให้วัตถุวิเศษของตนเป็นข้าศึกแก่ตนคืออารมณ์ อารมณ์ที่ผ่านไปผ่านมาเลือกเอาสิ่งส่วนที่เป็นประโยชน์ ส่วนที่จะเป็นโทษปล่อยให้ผ่านไปเสียไม่รับไม่เก็บเข้ามาไว้ คือ หัดชำระวัตถุภายในนี้ให้ผ่องใสสมกับที่ว่าเป็นแก้วสารพัดนึกอยู่ทุกเมื่อ อาศัยความหัดบ่อย ๆ สติก็แก่ขึ้นวัตถุภายในก็ปราศจาก จากโทษคือไม่เป็นข้าศึกแก่ตน ให้ความสุขแก่ตนทุกอิริยาบถ จึงสมกับพุทธโอวาทที่ทรงสั่งสอนไว้ว่า **อัตตา หิ อัตตะโน นาโถ**

ตนที่พึ่งแห่งตน ถ้าว่าโดยสมมติสกลกายนี้เองเป็นตน ถ้าว่าโดยสภาพสกลกายนี้เองเป็นธรรมที่ว่า **อัตตะสรณา ธัมมะสรณา** ให้มีตนเป็นที่ระลึก ให้ธรรมเป็นที่ระลึกนี้ คือให้เห็นว่าตนเป็นธรรม ความประพฤติให้คุณความดีมีขึ้นในตนเป็นสังฆะ ผู้มีพุทธ ธัมมะ สังฆะในตนอย่างนี้ ชื่อว่าผู้ถือไตรสรณคมน์ ในชาตินี้ตลอดชีวิต ก็ไม่มีทุกข์ ถ้ายังจะมี ภพมีชาติต่อไปก็จะได้รับความสุขต่อไป ถ้าถึงไตรสรณคมน์นี้อย่างสูงก็สิ้นภพ สิ้นชาติ สำเร็จพระนิพพานโดยที่เดียวถึงตัวของอาตมาทุกวันนี้ ได้สำเร็จแต่เพียงพระไตรสรณคมน์เท่านั้น มีต่ำมีสูงเป็นชั้น ๆ คือชั้นศีล ชั้นสมาธิ ชั้นปัญญา ชั้นวิมุตติ ชั้นวิมุติญาณทัสสะนะ สุดแท้แต่วาสนาของใครจะถึงได้ชั้นใด จะต้องรับผลความสุขตามชั้นตามภูมิ ของตนทั้งนั้น และความประพฤติธรรมไว้ ให้ศิษยานุศิษย์ฟังเพื่อให้พากันมีที่พึ่ง อย่าเป็นคนลังเลยึดให้มั่นคั้นให้ตายอย่างนี้เป็นลักษณะแห่งอกิริยะทิฏฐิ ถือว่าความไม่ทำเป็นความบริสุทธิ์ เป็นมิจฉาทิฐิ อย่าพากันหลงเชื่อ ถ้าใครพากันหลงเชื่อจะพากันจนทั้งชาตินี้ ทั้งชาติหน้า นิพพานเช่นนั้นเป็นนิพพานของอวิชชา อย่าพากันหลงใหลไปตามเขา ส่วนนิพพานของพระพุทธเจ้าเป็นนิพพานสมบัติ คือ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิฏฐาน เมตตา อุเบกขา และโพธิปักขิยะธรรม ๓๗ ประการ มีสติปัฏฐานเป็นต้น มีอัฏฐังคิกมรรคเป็นที่สุด เหล่านี้จะถึงซึ่งนิพพานของพระพุทธเจ้าเป็นนิพพานของวิชชา ให้ตรวจดูนิพพานสมบัติอย่างที่แสดงไว้นี้ มีในตนเต็มรอบหรือยัง ถ้ายังไม่เต็มรอบ ยังเป็นคนจนอยู่ไปนิพพานไม่ได้ เปรียบเหมือนคนจนจะเดินทางไปทางรถทางเรือที่ไกล ๆ ไม่ได้ เพราะจนไม่มีเงินให้ค่าจ้างค่าโดยสารเขา ถ้าตรวจในตัวเห็นว่านิพพานสมบัติในตัวว่ามีครบ นับว่าเป็นคนมั่งมี อาจจักถึงนิพพานได้ เปรียบเหมือนคนมีเงินอยากไปทางใด ก็จ้างเขาไปได้สำเร็จทุกประการ พระนิพพานไม่ใช่สถานที่อันบุคคลผู้ไร้อริยทรัพย์จะไปได้

พวกมิจฉาทิฏฐิเหล่านั้นเป็นคนจนก็ไปได้ แต่นิพพานจน ๆ คือ นิพพาน อัตตานิพพานอวิชชาเท่านั้น พวกเราเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าต้อง ประพฤติตนให้มั่งมีเหมือนพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านบริบูรณ์ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ และความสุข เป็นผู้มีทั้งสมบัติภายนอกและสมบัติภายใน มาตลอดจนอายุ ๗๐ ปี ณ บัดนี้ เมื่อท่านทั้งหลายได้อ่านประวัตินี้แล้ว พึงเพ่งดูจรรยาของอาตมาที่ได้ปฏิบัติมาแล้ว

ส่วนที่อาตมาตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และประพฤติให้ตรงต่อพระธรรม วินัย และปฏิบัติราชการตามหน้าที่ไม่ให้เสียหาย จนเจริญด้วยยศ บรรดาศักดิ์ ส่วนธรรมวินัยก็ได้ตั้งอกตั้งใจดำเนินสมถะ และวิปัสสนา จนรู้จักสังขารและวิสังขาร หรืออุปาทินนะกะสังขาร และอนุปาทินนะกะ-สังขารโดยชัด ใจได้ถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งนับว่ามีสรณะโดยสิ้นสงสัย ส่วนนี้เป็นอัตตัตถะจริยา ประพฤติให้เป็นประโยชน์แก่ตน และรักษา หมู่คณะแนะนำสั่งสอนให้พระสงฆ์ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ให้ได้ความ ฉลาดให้เป็นที่พึ่งแก่ตน ส่วนนี้เป็นบริษัทภายใน บริษัทภายนอกนั้นก็มี เป็นอันมาก และได้แนะนำให้ทำบุญภายนอก คือ บริจาคทาน และชักชวน ให้สร้างถาวรวัตถุขึ้นไว้ในพระพุทธศาสนา คือสร้างพระพุทธรูป สร้างหนังสือ สร้างกุฏิ สร้างวิหารห้าบูรพาจารย์ ผู้มีมากก็ทำให้มาก ผู้น้อย ก็ให้ทำน้อย ต่างคนต่างทำถาวรวัตถุตามความพอใจของตนเกิดปีติ ปราโมทย์ได้ความอุ่นใจในโภคทรัพย์อันตนฝังไว้ ส่วนบุญภายในก็ได้ แนะนำสั่งสอนให้พากันผ่อนผัน โลภะ โทสะ โมหะ ให้เบาบาง ชี้ทางให้เขา รู้จักลักษณะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้มีพระไตรสรณคมน์เป็นที่พึ่ง และเทศน์สั่งสอนตลอดไปทั่วทุกหนแห่ง ส่วนนี้เป็นญาตัตถจริยาประพฤติ ให้เป็นประโยชน์แก่ญาติ คือ บรรดาคนที่ได้เห็นได้รู้จักกันชื่อว่าเป็น ญาติทั้งสิ้น ส่วนที่อาตมาได้ก่อสร้างถาวรวัตถุต่าง ๆ ขึ้น ซึ่งเป็นการ ประพฤติปฏิบัติภายนอก มีการบำรุงซ่อมแซมวัดวาอารามเป็นต้น

ส่วนภายในนั้นก็ตั้งมั่นในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าตลอดมา ทำเฉพาะผู้ที่นับถือและผู้ที่ช่วยทำบุญ เพราะเห็นว่าท่านจำพวกนี้เคารพนับถือจริงได้หนังสือไปแล้ว ก็คงจะตรวจตรองเหตุที่มีความเลื่อมใสอยู่แล้ว ส่วนที่สร้างถาวรวัตถุไว้นี้เป็นส่วนโลกัตถจริยา ประพฤติให้เป็นประโยชน์ แก่โลก การที่ประพฤติจริยา ๓ ประการนั้น ก็หมายจะตามเสด็จพระบรมศาสนาแต่คุณสมบัติต่างกัน ส่วนพระบรมครูท่านมีบุญใหญ่ จริยาทั้ง ๓ ประการ ของท่านก็ใหญ่ ส่วนพวกเรามีบุญน้อย เพียงแต่เป็นสาวกจริยา ๓ ประการ ของพวกเราก็น้อย ตามสมควรแก่คุณสมบัติของตน ลูกศิษย์ของเรา พึงตั้งใจดำเนินตามความดีเหล่านี้เป็นของกลาง ใครจะเอาไปไหนไม่ได้ ใครเกิดปฏิบัติได้ก็จักได้รับผล คือ ความดีอยู่อย่างนี้ตลอดกัปป์ตลอดกัลป์

กำเนิดธรรมยุติกนิกาย

ในสมัยรัชกาลที่ ๓ ได้มีเหตุการณ์สำคัญ ด้านพระศาสนาเกิดขึ้นเรื่องหนึ่ง คือ ได้มีกำเนิดคณะสงฆ์ขึ้นใหม่ในประเทศไทยอีกคณะหนึ่ง เรียกว่า "ธรรมยุติกนิกาย" หรือ คณะธรรมยุต ถือว่าเป็นคณะสงฆ์ที่ยึดมั่นในพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด

ผู้ให้กำเนิดคณะสงฆ์ธรรมยุตนี้ คือ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ซึ่งขณะนั้นยังทรงดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระเจ้าน้องยาเธอ เจ้าฟ้ามงกุฎฯ และกำลังผนวชเป็นพระภิกษุได้ ๕ พรรษา อยู่ ณ วัดสมอราย (วัดราชาธิวาสในปัจจุบัน) พระองค์ได้ทรงอุปสมบทในคณะสงฆ์ไทยที่สืบมา แต่เดิมซึ่งเรียกภายหลังว่า มหานิกาย เมื่อพุทธศักราช ๒๓๖๗ และต่อมาหลังทรงผนวกได้ ๕ พรรษา ได้ทรงอุปสมบทอีกในวงศ์สีมากัลยาณี ซึ่งสืบวงศ์บรรพชาอุปสมบทมาแต่คณะสงฆ์มอญ (วัดลิงขบ) วัดบวรมงคลธนบุรี

ผู้อุปสมบทในนิกายสีมากัลยาณีในรามัญประเทศ ที่ได้รับสมณวงศ์ต่อมาจากพระภิกษุสงฆ์ลังกา คณะมหาวิหารซึ่งสืบสายมาจากพระมหินทเถระ อันพระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งจากกรุงปาฏลีบุตร ชมพูทวีปหรือประเทศอินเดีย ให้มาประดิษฐานพระพุทธศาสนาในลังกาทวีป หรือประเทศศรีลังกาโน้นแล

พระองค์ทรงมีพระนามในพระศาสนาว่า "วชิรญาณ" เมื่อได้ทรงให้กำเนิดคณะสงฆ์ธรรมยุตขึ้นแล้ว จะทรงบังคับพระภิกษุสงฆ์ให้รวมเป็นนิกายเดียวกันก็หาไม่ เพราะทรงเล็งเห็นว่าแม้จะทรงใช้พระราชอำนาจรวมพระสงฆ์ให้เป็นนิกายเดียวกันได้ แต่ก็เป็นวิธีที่บังคับขืนใจจะไม่ได้ผลยั่งยืนนาน ดังนั้นพระองค์กลับทรงชักนำนิกายที่หย่อนยานให้แก้ไขปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ตามระเบียบที่ทรงรื้อฟื้นตั้งขึ้น และที่ทรงตราระเบียบแบบแผนไว้ โดยพระบรมราโชบายอันสุขุมนุ่มนวล ไม่เป็นการกระทบกระเทือนฝ่ายใด วิธีการบริหารคณะสงฆ์เช่นนี้ ถือเป็นแบบอย่างในรัชกาลต่อ ๆ มากิจการคณะสงฆ์ทั้งสองนิกายนี้จึงได้เจริญควบคู่สืบต่อกันมาอย่างแน่นแฟ้น ดังที่ปรากฏอยู่ตราบเท่าทุกวันนี้

คณะสงฆ์ธรรมยุตสู่อีสาน

มีพระมหาเถระเมืองอุบลฯ รูปหนึ่ง ซึ่งเป็นปูราณสหธรรมิก ในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ของจักรีวงศ์ เมื่อครั้งที่พระองค์ยังทรงผนวชอยู่ที่วัดสมอราย (วัดราชาธิวาส) พระมหาเถระรูปนั้นมีนามว่า พนฺธุโล (ดี) หรือ ญาท่านพันธุละ ท่านเป็นชาวบ้านหนองไหล อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี หลังจากอุปสมบท แล้วท่านไปอยู่วัดเหนือในเมืองอุบลราชธานี ต่อมาได้เดินทางไปศึกษาหาความรู้ ณ เมืองหลวงกรุงเทพมหานคร ที่สำนักวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษดิ์ แล้วเข้ารับทัฬหิกรรมตามพระบาทสมเด็จ พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ณ วัดราชาธิวาส นับว่าเป็นพระธรรมยุตรุ่นแรกของภาคอีสาน

ในกาลต่อมาท่านกลับเยี่ยมบ้านเกิด แล้วได้นำพระหลานชายผู้สนิทชื่อ เทวธมฺมี (ม้าว) เข้าถวายตัวเป็นพระศิษย์หลวง สมัยนั้นพระศิษย์หลวงเดิมมีอยู่ ๔๘ รูป ท่านเทวธมฺมี (ม้าว) นับว่าเป็นสัทธิวิหาริกแห่งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีสมเด็จพระสังฆราช (สา) เป็นพระกรรมวาจารย์ ท่านเทวธมฺมี (ม้าว) เกิดเมื่อ พุทธศักราช ๒๓๖๑ ในเมืองอุบลราชธานี ได้รับการบรรพชาอุปสมบทที่วัดเหนืออันเป็นวัดเดิมที่ท่านพนฺธุโล (ดี) เคยพำนักอยู่มาก่อน ซึ่งท่าน พนฺธุโล (ดี) นี้ได้ส่งศิษย์เข้าไปศึกษาเล่าเรียนตลอดจนอบรมสมถวิปัสสนาธุระที่ กรุงเทพมหานคร หลายรุ่นได้แก่

๑. ท่านเทวธมฺมี (ม้าว)

๒. ท่านธมฺมรกฺขิตเถระ (อ่อน) ได้เป็นเจ้าคุณพรอริยกวี

๓. ท่านสิริจนฺทเถระ (จันทร์) ได้เป็นเจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์

๔. ท่านติสสเถระ (อ้วน) ได้เป็นเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาวีรวงศ์

ซึ่งต่อมาต่างได้เป็นกำลังสำคัญของคณะธรรมยุตที่ได้แผ่ขยายไปในที่ต่าง ๆทั่วทั้งอีสาน ทั้งนี้เนื่อง จากการที่พระบาทสมเด็จ พระจอมเกล้าอยู่หัว ทรงคัดเลือกพระสงฆ์ผู้เปลี่ยมล้นด้วยคุณธรรม อันสูงส่งดั่งประทีปดวงแรก ที่จุดประกายอันสุกสว่างแห่งพระธรรมยุตอีสาน ปฏิปทาของท่านพันธละเถระนี้ เด็ดเดี่ยวมั่นคงน่าเคารพบูชายิ่งนัก ดั่งเกร็ดประวัติของ ท่านที่พอมีปรากฏในช่วงปัจฉิมวัยว่า ในการอธิษฐานพรรษาท่านได้สมทานเนสัชชิกธุดงค์ ถือ การไม่นอนตลอดพรรษา พอออกพรรษาแล้ว ไม่นานนักท่านก็มรณภาพ ที่วัดสระแก้วเมืองพิบูลมังสาหาร รวมอายุ ได้ประมาณ ๗๐ ปี

รายนามเจ้าภาพสวดพระอภิธรรม

วันที่ 7 ธันวาคม พ.ศ.2549

คุณดำรงค์ มูลสุวรรณ และครอบครัว

วันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ.2549

ร้านดอกไม้จิปาถะ คุณประทักษ์-คุณวนิดา วิรัตนจันทร์

ศิษย์ปี 2517 ครอบครัวเจนสุรักวงศ์

วันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าหัวขัว, คุณคามิล-คุณอ้อ ไพบูลย์วัฒนผล,

ครอบครัววัชรกฤษฏ์, อ.ญ.จันทร์ทัย สุพัฒนานนท์

คณะครูโรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์

วันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าหัวขัว, คุณจวงจันทร์ สิทธิธรรม, คุณตุ้มทอง ไชยสนิท

คุณมานิตา ธาดานิต, คุณสุวัชรี ยาตะทัต,

อ.ธนพัชร-คุณศรีสวัสดิ์ อุปชิต

วันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ.2549

คุณพ่ออัมพันธ์-คุณแม่ก้าน พรหมรักษ์ และลูกหลาน

วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ.2549

บ.สตีลเฮ้าส์ แอนด์ดีทีซีจำกัด ร้านไทยรัตน์

วันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ.2549

โรงเรียนเทศบาลบูรพา, โรงพยาบาลอุบลรักษ์-ธนบุรี,

คุณรัตนพล ธรรมชาติ, คุณกฤษดา เกษสาคร,

คุณอธิพัชร์ ฤชาสุนทร

วันที่ 14 ธันวาคม พ.ศ.2549

โรงพยาบาลราชเวช กองทุนชุมชนบูรพา 1

วันที่ 15 ธันวาคม พ.ศ.2549

บริษัทจิรศักดิ์ ฟาร์มจำกัด

วันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าภูเหล่าเงินฮาง ร้านต.อะไหล่อุบลฯ คุณสุรพงษ์ จารุแพทย์

วันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2549

ว่าที่ร้อยตรีชนะสิทธิ เอี่ยมอนันชัย

วันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ.2549

คุณแม่วิมล พุฒิกร, คุณเลิศลักษาณ์-คุณบรรเทิง ตั้งพานิช,
บริษัท บีเอศเอฟาร์ม

วันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ.2549

ร้านสตูดิโอสีขาวและคลาสสิคสตูดิโอ (คุณเล็ก คุณนก)
กองทุนแม่ชุมชนบูรพา 1, คณะลูกหลานคุณยายคำหมูน บัวทอง

วันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ.2549

พลตรีธีระยุทธ - แพทย์หญิงรัตนา ศศิประภา

วันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าหัวขัว พระธีระยุทธ ธีรวโร

วันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าหัวขัว คณะสงฆ์ ทายก ทายิกา วัดสุปัฏนารามวรวิหาร

วันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าหัวขัว แม่ชีทองอยู่ วงส์อิศเรศ

วันที่ 24 ธันวาคม พ.ศ.2549

วัดป่าหัวขัว ผศ.วลัยพร-น.พไชยยันต์ พรพงศ์ สาขาวิชานิติศาสตร์
ม.ราชภัฎอุบลราชธานี

วันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2549

วัดป่าหัวขัว

วันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2549
วัดป่าหัวขัว

วันที่ 27 ธันวาคม พ.ศ.2549
วัดป่าหัวขัว พระแสงประสิทธิ ชินวโส, ท่าทรายเทพนิมิตร
ด.ช.สถิตย์พงศ์ วรรณสถิตย์

วันที่ 28 ธันวาคม พ.ศ.2549
คุณแม่อำพันธ์ ทองนาค, อาจารย์ต่อศักดิ์ ศรีธัญรัตน์

วันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ.2549
วัดป่าหัวขัว, คุณอุดมศรี กิลเบิร์ต

วันที่ 30 ธันวาคม พ.ศ.2549
วัดป่าหัวขัว, คณะธรรมมัสสวนะสามัคคีอุบลฯ 22 วัด

วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2549
วัดป่าหัวขัว

วันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2550
วัดป่าหัวขัว, ร.ตหิน-คุณแสงจันทร์ วงศ์ธนู

วันที่ 2 มกราคม พ.ศ.2550
วัดป่าหัวขัว

วันที่ 3 มกราคม พ.ศ.2550
วัดป่าหัวขัว, คุณยายสมจิตร ทองคำใส

วันที่ 4 มกราคม พ.ศ.2550
คุณพ่อสมหวัง-คุณแม่โกศล วงศ์คูณ,
น.ส.วิไลรัตน์-น.ส.สุกมล วงศ์คูณ

วันที่ 5 มกราคม พ.ศ.2550
ไอสครีมซันเดย์

วันที่ 6 มกราคม พ.ศ.2550

หจ.กวรรณกิจ 2525, ร้านราชครู, ร้านเลิศศิลป์,

คุณพ่อเสงี่ยม พัฒชา และลูกหลาน

วันที่ 7 มกราคม พ.ศ.2550

คุณปัณณทัต-สมพร จิตนา, คุณแม่บุญแต่ง แสงงาม

วันที่ 8 มกราคม พ.ศ.2550

พ.อ.อประดอง มีชัย, คณะลูกหลานคุณแม่สมบูรณ์ กำไม

วันที่ 9 มกราคม พ.ศ.2550

คุณแม่ดา คุณแม่เพ็ญ และเพื่อนๆ

วันที่ 10 มกราคม พ.ศ.2550

ห.จ.ก.อุบลการดับเพลิง

วันที่ 11 มกราคม พ.ศ.2550

คณะสงฆ์ทายกทายิกาวัดพลแพน

วันที่ 12 มกราคม พ.ศ.2550

คณะทายกทายิกาวัดเก่าบ้านจั่น, บริษัท เมซสเตบิไลเซชั่นแฟลัม จำกัด

วันที่ 13 มกราคม พ.ศ.2550

บริษัทสิ่งแวดล้อมโลก จำกัด, อาจารย์ไสว-วิไล โทนะพันธ์,

พ.ต.อสุขเกษม-จุฑารัตน์-ธรรมประกอบ,

คณะญาติหลวงพ่อสด มหามังคโร, คุณแม่สาคร ไชยสัตย์

วันที่ 14 มกราคม พ.ศ.2550

อาจารย์ฉวีวรรณ จันทร์กอง, คุณเอกสรรค์ ศิริลักษ์ และเพื่อนๆ

วันที่ 15 มกราคม พ.ศ.2550

คุณแม่อุลิต โครตพงษ์, คุณสุเทพจำรัสทอง

วันที่ 16 มกราคม พ.ศ.2550

คุณพ่อสุธรรม-คุณแม่นงลักษณ์ อนุสนธิ์

วันที่ 17 มกราคม พ.ศ.2550

คุณอนันต์ กาญจนเสน, ร้านเจริญกิจ, คุณพงษ์พัฒน์ อาจหาญ

วันที่ 18 มกราคม พ.ศ.2550

คณะสงฆ์ทายกทายิกาวัดศรีประดู่, พระครูถิรธรรมสิริ

วันที่ 19 มกราคม พ.ศ.2550

ร้านแก้วสังฆภัณฑ์อุบลฯ-อ.พนา-อ.ปทุมราชวงศา-ลูกหลานอาจหาญ

วันที่ 20 มกราคม พ.ศ.2550

ทายกทายิกาวัดป่าสามัคคีชัย, คณะสงฆ์อำเภอเขื่องใน

วันที่ 21 มกราคม พ.ศ.2550

ครอบครัวธรรมเจริญ , อาจารย์สมทรง-อาจารย์เปรียง เกตุแก้ว

วันที่ 22 มกราคม พ.ศ.2550

คุณยายเข็มมา วงษ์มั่น, พระอธิการจำปา วัดป่าโนนกระแต

พ.ท.ประชุม-แม่ครูพิศมัย อ่อนละออ

วันที่ 23 มกราคม พ.ศ.2550

พระสุรศักดิ์ สุมโน, คุณธวัฒน์ เพ็ชรโสภณ

ครอบครัวเทพสุริยานนท์, คุณวิเศษศักดิ์ พูลผล

วันที่ 24 มกราคม พ.ศ.2550

ร้านก๋วยเตี๋ยวเรือลุงณัฐ, คุณอุดมศรี กิลเบิร์ต

คณะสงฆ์ ทายก-ทายิกา วัดใต้พระเจ้าใหญ่องค์ตื้อ

วันที่ 25 มกราคม พ.ศ.2550

คุณภรภัทร-เบ็นโน อเลนบล็อด, พนักงานร้านดอกไม้จิปาถะ

ร้านสหยนต์อะไหล่

วันที่ 26 มกราคม พ.ศ.2550

คณะสงฆ์ทายกทายิกาวัดทุ่งศรีเมือง

คณะสงฆ์ทายกทายิกาวัดไชยมงคล

วันที่ 27 มกราคม พ.ศ.2550

คณะสงฆ์ ทายก-ทายิกา วัดป่าหนองแวง อ.นาจะหลวย

วันที่ 28 มกราคม พ.ศ.2550

ครอบครัว คุณอุดมศรี กิลเบิร์ต

วันที่ 29 มกราคม พ.ศ.2550

คุณแม่บอย และครอบครัว, คุณแม่ละเอียด-คุณแม่ตุ๋ย แซ่อึ้ง

วันที่ 30 มกราคม พ.ศ.2550

คณะศิษยานุศิษย์ พนัสนิคม ชลบุรี

วันที่ 31 มกราคม พ.ศ.2550

พ.ต.ตฉัตรมงคล วศินอมร

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณสุขสันต์ ปรัชญคุปต์ และครอบครัว

วันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

การไฟฟ้าเขต 2 ภาค 2 อุบลราชธานี

ทายกทายิกาวัดศรีอุบลรัตนาราม

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณแม่สมัย ปานกลาง, คณะสงฆ์ทายกทายิกาวัดแสนสุข

วันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณแม่จารุวรรณ เทียมประเสริฐ

วันที่ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณพ่อสุนีย์-คุณแม่หนูเพียร บัวใหญ่ และลูกหลาน

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

พระครูอุบลคณภรณ์ วัดเลียบ

วันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณยายถนอม บำรุงวงศ์ และลูกหลาน (อ.ม่วงสามสิบ)

วันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณยายราตรี คงมาก และลูกหลาน

วันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

วัดพระโต (ปากแซง) อ.เขมราฐ พระครูพุทธวราธิคุณ

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณธน-คุณน้อย เศรษฐบุตร, ครอบครัวโทนุสิน,
คุณวโรดม-พัทรินยา คำภา และครอบครัว

วันที่ 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

พระแสงประสิทธิ ชินวํโส, คุณอุดมศรี กิลเบริต์
คณะลูกหลานคุณพ่ออินทร์ ลีลา

วันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณดสพัส-สำลี กุลเกลี้ยง, คุณพัลลภ กุลเกลี้ยง,
คุณอุดมศรี กิลเบริต์ และครอบครัว

วันที่ 13 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะลูกศิษย์ปี 37 ติ่งต่าง อู๊ต สี โอ๋ ป๊อก แอ๊ต

วันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณพ่อสมหวัง-คุณแม่โกศล วงศ์คูณ,
คุณจิรเวช-คุณโชติรส หร่ายเจริญ

วันที่ 15 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณแม่สุภาภรณ์ แถมศิริ, อาจารย์รัชนี บังศรี และลูกหลาน

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะทายก-ทายิกา วัดป่าธรรมจักรทรงธรรม (บ้านกลาง)

วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

ครอบครัว คุณแม่วาณี สังฆมโนเวศ

วันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณปรัศณีย์ บุตรจันทร์ คุณอานันท์ สิงศ์บุตร

วันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะทายกทายิกาวัดบูรพา, บ้านท่ากกเสียว, วัดบ้านหนองเค็ง

วันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คุณแม่สุวรรณ แสงงา, คุณแม่เปลี่ยน พันพิลา

วันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะญาติโยมวัดภูสุวรรณ, ร้านละอองไหมไทย,

คุณยงยุทธ กล้าหาญ

วันที่ 22 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

อาจารย์ประพิศ บัวขาว และญาติๆ

วันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

ร้านตรีเทพฟาร์มาซี , สมายมาร์ดิษ, ร้านประเสริฐผล

วันที่ 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะญาติโยม วัดภูสุวรรณ

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะญาติโยมวัดภูสุวรรณ, ร้านหมูยอดาวทอง

วันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

ครอบครัววาจาสัตย์, ครอบครัวธรรมศิริ, พระเชาวลิตร อติชาญ

วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะสงฆ์ ทายก-ทายิกา วัดบ้านท่าบ่อ

คณะสงฆ์ ทายก-ทายิกา วัดบ้านนาคำ

วันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2550

คณะญาติโยมวัดภูสุวรรณ, คุณสมศักดิ์-อรชร วิเศษรุ่งเจริญ

คุณธีระพงษ์ จิรณภาวิบูลย์

วันที่ 1 มีนาคม พ.ศ.2550

ครอบครัวสุขศรี, พันเอก (พิเศษ) สุขุม สุขศรี

วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ.2550

พันเอก(พิเศษ)สุขุม สุขศรี และญาติๆ

วันที่ 3 มีนาคม พ.ศ.2550 วันมาฆบูชา

วันที่ 4 มีนาคม พ.ศ.2550

คุณรภัทภร สมพรจินตนา และครอบครัว, คุณแม่บุญแต่ง แสงงาม

นายแพทย์สุรชัย-แพทย์หญิงวิชชุดา สุพันธมาตย์

วันที่ 5 มีนาคม พ.ศ.2550

คุณวรรณภา สุวรรณกูฏ และครอบครัว

วันที่ 6 มีนาคม พ.ศ.2550

พ.ต.อสุขเกษม-จุฑารัตน์ ธรรมประกอบ

วันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2550

คณะญาติโยมวัดภูสุวรรณ, คุณเย็นใจ เหวียนระวี

วันที่ 8 มีนาคม พ.ศ.2550

คณะโยมวัดภูสุวรรณ, คุณเย็นใจ เหวียนระวี

วันที่ 9 มีนาคม พ.ศ.2550

คณะทายก-ทายิกา วัดป่าธรรมจักรทรงธรรม (บ้านกลาง)

วันที่ 10 มีนาคม พ.ศ.2550

คุณแม่เปลี่ยมจิต เสงี่ยมศักดิ์ และญาติ ๆ

วันที่ 11 มีนาคม พ.ศ.2550

โรงเรียนบ้านนาคิแลน อ.ตระการพืชผล

วันที่ 12 มีนาคม พ.ศ.2550

คุณยอดชาย-วัชรี ราชมณี, ร้านเลิศศิลป์, คุณพ่อสุนีย์ บัวใหญ่

วันที่ 13 มีนาคม พ.ศ.2550

คุณสุทา-ศิริณา-ภาคภูมิ แก้วมาก

วันที่ 14 มีนาคม พ.ศ.2550

สุดยอดน้ำดื่ม จ.มุกดาหาร

วันที่ 15 มีนาคม พ.ศ.2550

ร้านสตูดิโอสีขาว คลาสสิคสตูดิโอ,

คุณพงศ์ธนัช คงฉันท์มิตรกูล (ร้านอาหารเพื่อน)

คุณวิบูลย์ ไทยมีสุข, คุณสมปอง-สุรัติ คำโสภา,

คุณชาญณรงค์ แสงงาม

หมายเหตุ : นอกจากครบ 100 วัน แล้ว จัดให้มีการสวดพระอภิธรรมทุกวันพระ จนถึงวันพระราชทานเพลิงศพ โดยมีคณะทายกทายิกา ศิษยานุศิษย์ หลวงพ่อเป็นเจ้าภาพ

รายนามผู้บริจาคโลงศพ

โลงแก้ว ราคา 120,000 บาท

คุณอ้วนและคณะเป็นเจ้าภาพ ถวาย

โลงยอดโบราณ 14,000 บาท

นายแก้ว-นางทองดี อาจหาญ ถวาย

โลงกำปั่นเทพพนม 4,500 บาท

ร้านก๋วยเตี๋ยวเรือลุงณัฐ ถวาย

รายนามบริจาคพิมพ์หนังสือ

คุณพ่อสุนีย์-คุณแม่หนูเพียร บัวใหญ่	10,000 บาท
นายแพทย์ชัยยันตร์ พรพงศ์	5,000 บาท
นายสุรศักดิ์-นางชฎาทิพย์-นายธีรวัตร มูลศิลป์	2,000 บาท
คุณกนกลักษ์ เลิศทรงวุฒิกุล	1,500 บาท
นายแก้ว-นางทองดี อาจหาญ	1,000 บาท
พันเอกสุพล-คุณพูลทรัพย์ มิ่งสูงเนิน	1,000 บาท
นายสายทอง-คุณเพ็ญศรี ทองปัน	1,000 บาท
คุณสุรพล-คุณสุธิดา จารุพันธ์	1,000 บาท
คุณผยุงศักดิ์-คุณสุรวดี ดาเหลา	1,000 บาท
คุณไมตรี-คุณอรอนงค์-คุณนิติกร-คุณธนภัทร์-คุณพัมพบุตร	1,000 บาท
คุณดวงจิต ภิญโญ คุณภูบดินทร์ ภิญโญ	1,000 บาท
คุณสุรไชย-คุณสุชาติ ศรีสมวงศ์	1,000 บาท
คุณพ่อสมหวัง-คุณแม่โกศล วงศ์คูณ	1,000 บาท

คุณยายประเทือง วงศ์รัตน์	500 บาท
คุณรัชณีวรรณ วงศ์รัตน์	500 บาท
คุณธนะพล-คุณดวงใจ เพิ่มศรี	500 บาท
นายสมปอง-คุณอาริยาภรณ์ คำโสภา	500 บาท
คุณแม่เปี่ยมจิต เสงี่ยมศักดิ์	500 บาท
คุณเวหา - อ.วาสนา บุญหาญ	500 บาท
คุณแม่วิมล วุฒิกร	500 บาท
คุณแม่สุวรรณา แสงงาม	500 บาท
คุณแม่บุญแต่ง แสงงาม	500 บาท
คุณสุมล เทียมประเสริฐ	500 บาท
อ.ทองพรรณ โมฬีชาติ	500 บาท
อ.ราตรี แสนทวีสุข	500 บาท
คุณอภิชัย-คุณชวนพิศ รัตนสิน	500 บาท
อ.อรุณศรี ญาณพิทักษ์	500 บาท
นายชัยธวัช อาจหาญ	500 บาท
คุณพ่อสุรวิทย์ ทวีวุฒิ	500 บาท
คุณแม่สมัย ปานกลาง	500 บาท
คุณพ่อสุธรรม อนุสนธ์	500 บาท
น.ส.นิตยา อุทิตบุตร	500 บาท
คุณวัชวรรณ อมรธำรงค์	500 บาท
คุณณัฐกฤตตา มูลเหล็ก	500 บาท
คุณครูแก้ว-คุณครูวิลาวัลย์ แสงงาม	500 บาท
คุณธวัฒน์ เพ็ชรโสภณ	500 บาท
พระสุรศักดิ์ สุมโน	500 บาท
ร้านก๋วยเตี๋ยวเรือลุงณัฐ	500 บาท
คุณอาภรณ์ อ่อนผ่อ	500 บาท

คุณยายหนูยิ้ม แซ่แต้	500 บาท
คุณยายกิมฮวย รักษา	500 บาท
ร้านตั้งศิริ	500 บาท
คุณชัยโรจน์ คุณสดศรี ตรีภพ	500 บาท
นายชาญศักดิ์ ตรีภพ	500 บาท
คุณฉักนิกา-คุณภูริณัฐ ดนตรีรักษ์	500 บาท
คุณกรกช ศิริลักษณ์ ดนตรีรักษ์	500 บาท
ด.ญ.ทิพาพร สังฆมโนเวศ	500 บาท
ด.ญ.พินทสร สังฆมโนเวศ	500 บาท
ด.ญ.เมธินี สังฆมโนเวศ	500 บาท
คุณสมศักดิ์-คุณอรชร วิเศษรุ่งเจริญ	500 บาท
คุณแม่สุพรรณี รัตนสิน	500 บาท
นายมนตรี-นางวัลภา-น.ส.สุทิวา ตะรุวรรณ	500 บาท
อ.บุญเพลิน แสงงาม	500 บาท
น.ส.สวรินทร์ วงษ์เทียม	500 บาท
คุณแม่ลำพล สุวรรณกูฏ	500 บาท
นางอมรรัตน์ อุดมผล	500 บาท
ร.ต.อ.กิตติศักดิ์-คุณนฤดี-ด.ช.รัฐศาสตร์ คำเครื่อง	500 บาท
คุณพ่อศรีไพร-คุณแม่สุนทร เทพากรณ์	500 บาท
นายสมพงษ์-นางอรทัย แสนศรี	500 บาท
คุณแม่ละม่อม วันทะนา	500 บาท
อุบลพลาสติก	500 บาท
บริษัทจิระศักดิ์ฟาร์ม	500 บาท
นายเพชรศักดิ์-พ.ต.หญิงรำไพ-ด.ช.ธนภัทร ธนาพร	500 บาท
นายทวีศักดิ์-คุณจันทร์สุดา-นายจตุรนต์ ลีลา	500 บาท
นางภคภัทร์ วงษ์ภัทรกร	500 บาท

นายโสภณ-นางภัทราภรณ์-วรรธนับ-	500 บาท
นางเพ็ญพักตร์ บุญโท บุตร-ธิดา	500 บาท
โสภณ-ภัทราภรณ์-สิรภัทร จริยานันทศักดิ์	500 บาท
นายอารักษ์ ทองจิรัฐติกาล	400 บาท
จ.ส.อ.ประหยัด ธรรมษา	400 บาท
คุณจันทร-คุณจันทร์เพ็ญ จุลทวี	300 บาท
อาจารย์สมจิต พลศรี	300 บาท
นางสิรินัศ ลิลปทีปราการ	300 บาท
อาจารย์สมศรี ดอกดวง และครอบครัว	300 บาท
คุณพ่อสงัด ศรชัย	300 บาท
นางละมัย รูปแก้ว	300 บาท
นางพัชรี อมรชัย	300 บาท
น.ส.นิศานาค กำเนิดเพ็ชร	300 บาท
คุณแม่ยุพิน อารีรัตน์	300 บาท
นายทัชชัย-วิริศรา มณีพงษ์	300 บาท
คุณแม่สุวรรณ แสงงาม	250 บาท
คุณแม่ตุ๋ย แซ่อึ้ง	200 บาท
คุณแม่ฉวี โพธิงาม	200 บาท
น.ส.กานต์มรี กันทวี	200 บาท
น.ส.ปัณฑณัฐ กันทวี	200 บาท
แม่ละเอียด แซ่อึ้ง	200 บาท
น.ส.กัลยา เกียรติดำรงค์	200 บาท
นายสุภัค สังฆมโนเวศ	200 บาท
ด.ต.จรัส พรหมกลัดพะเนาว์	200 บาท
นางสายพิณ กำเนิดเพ็ชร	200 บาท
คุณแม่เหล่งกี่ คำพันธ์	200 บาท

คุณสุลิตา ศรีอรุณ	200 บาท
คุณอรรถพร- คุณทัศนีย์ บังศรี	200 บาท
คุณสรทัศน์- คุณกนกวรรณ บังศรี	200 บาท
คุณอุดมสักดิ์- คุณสุดารัตน์ นวลศิริ	200 บาท
อาจารย์ต่อศักดิ์ - ฉวีวรรณ ศรีธัญรัตน์	200 บาท
คุณนำวาสนา- คุณชีวานันท์ - ธนวรรณ นามวัง	200 บาท
คุณพ่อถนอม- คุณคำมั่น ชมกุล	200 บาท
คุณอารีย์ แถมใจ	200 บาท
ด.ช.มังกร-ด.ญญาณธิชา เพ็ชรโสภณ	200 บาท
คุณวิบูลย์ ไทยมีสุข	200 บาท
คุณแม่สมใจ อมรดลใจ	200 บาท
อาจารย์ประสพ- คุณรัชนี บังศรี	200 บาท
คุณแม่สุภาภรณ์ เชาวฤทธิ์	200 บาท
คุณกัณณิกา ปานกลาง	200 บาท
คุณปรีชา- คุณเสาวดล โกศล	200 บาท
คุณฐานิสร์พงค์ - คุณประไพ จันทกุล	200 บาท
น.ส.ธัญญสรร- น.ส.สธันญา แถมศิริ	200 บาท
คุณยายสุพิศ ศรีภาณุรัตน์	200 บาท
คุณพ่อมนไทย แก้วงาม	200 บาท
คุณดำรงค์ศักดิ์- วนิดา พูลผล	200 บาท
นายสุคม เชาวฤทธิ์ และครอบครัว	200 บาท
นายนพพร เชาวฤทธิ์ และครอบครัว	200 บาท
นายปริสเรศ- กานต์ชนก เชาวฤทธิ์	200 บาท
น.ส.นิตยา อุทิตบุตร	200 บาท
คุณแม่ชุม เชนส้ม	200 บาท
คุณแม่พูลสุข ภูมิสถาน	200 บาท

นางนพรัตน์ แซ่เหวียน	200 บาท
คุณพ่อสมศักดิ์ ผลาเลิศ	200 บาท
คุณยายแสง ชนะปลื้ม	100 บาท
ครอบครัว เจริญชัย	100 บาท
คุณแม่เพียร นนทิจันทร์	100 บาท
น.ส.จริยา รักษวงศ์	100 บาท
นายสกุล สีถาพล	100 บาท
ด.ญ.เสาวลักษณ์ สีถาพล	100 บาท
ด.ญ.สโรชา สีถาพล	100 บาท
ด.ญ.สมัชญา สีถาพล	100 บาท
คุณพ่อเฉลิม แถมศิริ	100 บาท
อ.เพชร- ไพมณี แถมศิริ	100 บาท
คุณปัญญาวุฒิ- คุณอรวี อยู่เอี่ยม	100 บาท
คุณแม่จิราภรณ์ กาญจนเสน	100 บาท
คุณแม่นิตยา จันทมาศ	100 บาท
น.ส.สรัญญา กาญจนเสน	100 บาท
น.ส.สุพรรณี แก้วงาม	100 บาท
นายวุฒิไกร จันทร์กอง	100 บาท
น.ส.วัชราพร จันทร์กอง	100 บาท
นายวัชรินทร์ จันทร์กอง	100 บาท
นางนวลละออ เกียรติดำรง	100 บาท
นายสุริยัน เกียรติดำรง	100 บาท
น.ส.เบญจมาศ เกียรติดำรง	100 บาท
นายชาญชัย เกียรติดำรง	100 บาท
คุณแม่เจริญ เดชคำภู	100 บาท
นางวิมลวัลย์ ภูมิลำเนา	100 บาท

นางสมพร ทิพยมงคลกุล	100 บาท
นางบุญกอง ชาญศร	100 บาท
คุณกิตติ ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
คุณสุขวิไล ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
คุณทวีชัย ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
นางปัทมา ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
นางกัลญาณี ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
นางสุพรรณี ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
นางสุจิตรา ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
น.สวีรพร ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
นายดีจิ่ม ไช้สมบูลลุง	100 บาท
นายตั้งกุ๊กเลียง	100 บาท
จุ่น ยุ้ม จุ่นซ่อง ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
ฮุ่ยอึ้ง- ฮุ่ยอยู่- ฮุ่ยเปิ่น	100 บาท
กองพัฒนาการศึกษา ม.ราชภัฏอุบลฯ	100 บาท
นายสุรัตนัย สุขภาพ	100 บาท
คุณพ่อสมศักดิ์ ผลาเลิศ	100 บาท
คุณจันทรง ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
คุณพัชรี ล้อพงศ์พานิชย์	100 บาท
นางปทุมทิพย์ อมร	100 บาท
คุณพ่อบุญฤทธิ์ น้อยพินิจ	100 บาท
คุณแม่เจียมจิตร น้อยพินิจ	100 บาท
น.ส.ฐาปนี น้อยพินิจ	100 บาท
ด.ญ.ประกายกานต์ ใจแก้ว	100 บาท
ด.ญ.สิริวิมล ตั้งตระกูล	100 บาท
ด.ช.บารมี น้อยพินิจ	100 บาท
นางมาลัย ดวงดี	30 บาท

รายนามบริจาคสร้างเมรุ

พระแสงประสิทธิ ชินวังโส	10,000 บาท
คุณแม่สุนทรา โกมลวิชญ์	10,000 บาท
คุณแม่สมัย ปานกลาง	5,000 บาท
ร้านสตูดิโอสีขาว-ร้านคลาสิคสตูโอ	5,000 บาท
น.ท.นิคม-สายพิณ กำเนิดเพ็ชร	3,000 บาท
อ.ธนพัชร-ศรีสวัสดิ์-อุปชิต	1,500 บาท
คุณแม่อารีย์ วีระกุล	1,000 บาท
น.ส.ธุวดารา พันธุ์ฟัก	1,000 บาท
คุณจันทรา ล้อพงศ์พานิชย์	1,000 บาท
คุณแม่วิไล ทวีวุฒิ	1,000 บาท
คุณทวีศักดิ์-คุณสุรวดี-คุณจาตุรนต์ ลีลา	1,000 บาท
คุณผดุงศักดิ์-คุณสุรวดี ดาเหลา	1,000 บาท
คุณไมตรี-อรอนงค์-นิติกร-ธนภัทร พิมพบุตร	1,000 บาท
นายสมพงษ์-นางอรทัย แสนศรี	1,000 บาท
นายโกมล สังข์ทอง-นางลาวัณ ประดิษฐ์ค่าย	1,000 บาท
ร้านละอองไหมไทย	1,000 บาท
บริษัทจีรศักดิ์ฟาร์ม	500 บาท
คุณแม่สุภาภรณ์ แถมศิริ	500 บาท
คุณฤทัย แววศรีผ่อง	500 บาท
นายอำนาจ วงศ์ไพเสริฐ	500 บาท
อ.ประสพ-อ.รัชนี บังศรี	500 บาท
พ.ต.หญิงรำไพ-เพ็ชรศักดิ์ ธนาพร	500 บาท
นายธีรยุทธ ลีลา	500 บาท
อ.เพชร-คุณไพมณี แถมศิริ	500 บาท
อ.ทองสุข-เอื้อ แถมศิริ	500 บาท
คุณพ่อเฉลิม-คุณแม่คำ แถมศิริ	500 บาท

นางสาวพิมพ์มณี แก่นสานกานต์	500 บาท
นางสาวปัณฑณัฐญ์ กันทวี	500 บาท
นางสาวกานต์มณี แก่นสานการต์	500 บาท
นายโสภณ-ภัทราภรณ์ จริยานันทศักดิ์	500 บาท
นางพูลสุข เหล่าจำปา	500 บาท
คุณแม่เชย เกษแก้ว	500 บาท
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	300 บาท
นายเกียรติศักดิ์-ครูสมปอง เดชคำภู	300 บาท
คุณกิตติ ล้อพงศ์พานิชย์	200 บาท
นางปทุมทิพย์ อมร และลูกๆ	200 บาท
นางสาวศรัญญา กาญจนเสน	200 บาท
นางทองเจือ โตประการ	100 บาท
คุณยายเกษแก้ว บุญอนัต์	100 บาท
นางสาวนัฏฐพรรษ์ พันธ์พัก	50 บาท
นางมาลัย ดวงดี	30 บาท

รายนามผู้บริจาคผ้าไตร

คุณแม่เจียมจิตร น้อยพินิจ
คุณแม่สมัย ปานกลาง
คุณพ่อสุพจน์-คุณแม่เข็มทอง สิทธิจินดา
คุณรวีวรรณ นาคนวล
คุณแม่ประคอง อุปวรรณ
คุณพงษ์พัฒน์ อาจหาญ
คุณทวีศักดิ์ ลีลา
คุณยายเย็น จุรัญชัย
อ.ประสพ-อ.รัชนี บังศรี
คุณยายประเทือง วงศ์รัตน์
เรืออากาศตรีเฉลิมชัย แก่นภูเลิศ
จ.ส.อ.ชัยพร-คุณพัชรี วราหรัตน์
คุณเฉลิม-คุณคำ แถมศิริ
คุณสมปอง-คุณอาริยาภรณ์ คำโสภา
คุณณัฐกฤตตา มูลเหล็ก
คุณพ่อวิเชียร-คุณแม่เกยูร สุยโพธิน้อย
คุณกัณณิกา ปานกลาง
น.ส.ธัญญสรร-น.ส.สธัญญา แถมศิริ
คุณพ่อประคอง-คุณไพรวัลย์ บุญศรี
คุณวิชัย-คุณพงศ์ธร สว่างคำ
คุณยายสุพิชย์ ศรีภาณุรัตน์
คุณพ่อคำเก่ง-คุณแม่สังวาลย์ บัวใหญ่
คุณแม่ละมัย รักวงศ์
คุณประยูร วิเศษรุ่งเจริญ
น.ส.สุภากร แสงงาม

คุณแม่สมพร วรวงษ์
คุณพ่อนรินทร์ ลีลา
คุณแม่วาณี สังฆะมโนเวศ
คุณนันทิยา มีสมภพ
คุณชัยธวัช อาจหาญ
ร้านละอองไหมไทย
คุณจันทร์สุดา ลีลา
คุณแม่สุภาภรณ์ แถมศิริ
อ.วาสนา บุญหาญ
ครอบครัวคุณแม่อุลิต โคตรพงษ์
พ.อ.เวไนย-อ.จินตนา นามบุญ
คุณสุวรรณี-ด.ญ.ธัญชนก-พรลภัส
คุณเพชร-คุณไพมณี แถมศิริ
คุณแม่บุญหลาย หงษ์ษทร
คุณแม่ประเสริฐ พูลผล
คุณอำนวยพร ลีลา
คุณฐานิสร์พงค์-ประไพ จันทกุล
คุณพ่อมณไทย แก้วงาม
น.ส.นิตยา อุทิตบุตร
คุณนฤมล-ด.ช.บวรภัคร สว่างคำ
คุณแม่พุทธา พูลผล
คุณสมศรี-คุณสุพรรณี ลีลา
น.ส.อัญชนา รักวงศ์
พันเอกสุพล-พูลทรัพย์ มิ่งสูงเนิน
คุณแม่บุญแต่ง แสงงาม

พ.อ.อ.รังสฤษดิ์-คุณมัสติกา-ด.ช.มหัทธกร เปลี่ยนสมัย

คุณเรณีย์ สังข์ทอง และครอบครัว
คุณฐตินารถ แถมศิริ
คุณทวี-คุณสมคิด แสงใส
คุณพ่อวสันต์-คุณแม่กัลยา ไกยสิทธิ์
คุณยายวิลัย พรหมสิทธิ์
คุณนิธินันท์ รอดภัย
คุณสมพร เทพสุริยานนท์
คุณเพิ่มพูน-วัชราภรณ์ ศรีธัญรัตน์
คุณภัทราภรณ์ อนุสนธ์
คุณปัญญาภรณ์-คุณคำเตือน แก้ววงษา
คุณแม่กาญจนา อินทร์ทอง
คุณแม่สมใจ อมรดลใจ
คุณเลิศลักษณ์-คุณบรรเทิง ตั้งพานิช
คุณสุมล เทียมประเสริฐ
คุณตาสิทธิเวช-คุณยายเนื่อง รุมรวมสิน
คุณนำวาสนา-คุณชีวานันท์-คุณธนวรรณ นามวัง
ร้านก๋วยเตี๋ยวเรือ ลุงณัฐ
คุณเชาวเลิศ-น.ส.จันทิมา สังฆมโนเวศ
คุณสันติ-คุณนุช-ร.อ.ภาสกร เจริญสุข
คุณนลินรัตน์ ทองอ่อน
คุณยายเกษแก้ว บุญอนันต์
คุณช้อย- คุณประไพ พูนสกุล
คุณสิรินีย์ บุญหมั่น
คุณไพริน มณีพงษ์
คุณวลาสินี วิไลรัตน์
คุณชาญณรงค์ แสงงาม และครอบครัว
คุณอุดมศักดิ์-คุณสุดารัตน์ นวลศิริ
คุณสุวรรณ โยคะวรรณ

คุณพ่อถนอม-คุณแม่คำมั่น ชมกุล
คุณณัฐพงศ์ พลวัฒน์พิพัฒน์กุล
คุณอุบลวรรณ ฤทธิเดช
คุณอำนาจ วงศ์ไพเสริฐ
คุณทิพวรรณ ขจรกล่ำ
คุณดวงจันทร์ นิธิพานิช
คุณฐิติพร อุปวรรณ
คุณวนิดา เทพสุริยานนท์
คุณนิรันด์ อนุสนธ์
คุณแม่คำกอง แซ่อือ
คุณแม่วิมล พุฒิกร
คุณชูศักดิ์ อึ้งสวัสดิ์
คุณแม่สุวรรณา แสงงาม
ชินแสเฉลิม ธีรโชติ
คุณเพียร-คุณวราทิพย์ นนทิจันทร์
คุณแม่สถาพร พละสรร
คุณเครือณรงค์ ฤทธิเดช
คุณนงลักษณ์ จินาพรรณ
คุณเรืองไร วารินทร์ศิริกุล
คุณพยุงศักดิ์- คุณสุรวดี ดาเหลา
คุณพสิษฐ์ คงฉันท์มิตรกุล
คุณบรรยงค์-คุณบรรเยาว์ บุญสุข
คุณแม่ชมชื่น สว่างงาม
คุณกนกรัตน์ พูลสรรพสิทธิ
คุณสุมล สุวรรณมณี
นายสุคม-นพพร เชาวฤทธิ์
คุณสุลิดา-คุณแม่กิม ศรีอรุณ
น.ส.สวลินทร์ วงษ์เทียน

วัดภูสุวรรณ ชาวบ้านหินสูง
นายสายยันต์ วงษาไฮและครอบครัว
คุณแม่วิบูลย์ กระจายพันธ์
คุณสมศักดิ์-คุณอรชร วิเศษรุ่งเจริญ
คุณลักษณา-คุณนุศรา สกุลรัตนเจริญ
คุณยายปั่น บุเงิน
ร้านเสริมสวยพิมพ์
คุณจินตนา รัฐเจริญ
คุณแม่ชีทองหยู่ วงศ์อิศเรศ
คุณแม่จิราภรณ์ กาญจนเสน
ครอบครัวแม่เหล่งกี่ คำพันธ์
อุบลพลาสติก
คุณพ่อโจม-คุณแม่จันแดง สาเลิศ
คุณพิมพ์วรา กิตติกุลเพิ่มสิน
น.ส.ปิยะรัตน์-ปิยะนุช-ปิยะธิดา แก้วงาม
ร้านไทยอรุณ
คุณพรญา วิริยวุฒิไกร
พ.ท.ขจร สมศรี
คุณพ่อสุธรรม-คุณนงลักษ์ อนุสนธิ
ร้านตรีเทพฟาร์มาซี
คุณสุมิตรา-คุณมลณภา-คุณนาตยา อาจหาญ
คุณอาภรณ์ อ่อนยอ
คุณบุญเพลิน แสงงาม
อ.สุกิจ-คุณนุชนาถ ศรีขาน
ครอบครัวแม่จิตรา สมตน
คุณพ่อสุวิทย์ ทวีวุฒิ
คุณแม่นิตยา จันทมาศ
คุณแม่อรุณ ญาณพิทักษ์
คุณแม่สมพร วัฒนสุข
คุณปรีชา-คุณเสาวดล โกศล
นางทวีพร พรกมลเกียรติ
คุณประชา ประวัติโยธิน
คุณธน-คุณน้อย เศรษฐบุตร
คุณจันทร-คุณจันทร์เพ็ญ จุลทวี
คุณสิทธิ์ศักดิ์-คุณสมหวัง กาญจนเสน
คุณสันติ-ศิรินันท์ เกียรติอนุชิต
คุณแม่สมัย ปานกลาง
คุณวโรดม-คุณพัทริยา คำภา
อ.พูลทรัพย์ มิ่งสูงเนิน
คุณแม่ใหม่ จันทรไทย
คุณแม่ปราศรัย ดุมแก้ว
คุณพ่อสายทอง-เพ็ญศรี ทองปัน

ผิด-ขาดตก บกพร่องประการใด

คณะผู้จัดพิมพ์กราบขอประทานอภัย มา ณ ที่นี้ด้วย

พิมพ์ที่ แดงการพิมพ์ (ข้างวัดเลียบ) ถ.เขื่อนธานี อ.เมือง จ.อุบลราชธานี
โทร/แฟกซ์. 045-260058, 081-7899002, 081-5936265, 089-7176114